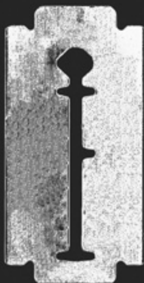
VALERIE SOLANAS

vyrų išnaikinimo draugijos manifestas

VALERIE SOLANAS

UDK 159.92
So-44

VALERIE SOLANAS
vyrų išnaikinimo draugijos manifestas

Iš anglų kalbos vertė Edgaras Klivis
Mokslinė redaktorė Audronė Žukauskaitė
Redaktorė Linara Dovydaitytė
Apipavidalino **Vario burnos** | idėjų dirbtuvės
www.varioburnos.com

kitos knygos
www.kitosknygos.com

ISBN 9955-674-00-8

turinys

netaiklus atkirtis: valerie solanas taikiniai

AVITAL RONELL

1968 metais Jacques'as Derrida išleido naujas perspektyvas atvėrusį esė *Žmogaus pabaiga*, o Valerie Solanas uoliai pradėjo platinti *Vyrų išnaikinimo draugijos manifestą*.[1] Tų pačių metų birželio mėnesį ji šovė į Andy Warholą, kalbėjusį telefonu. Šie įvykiai, atrodytų, sukėlė skirtingo masto kultūrinį šoką, tačiau juos sieja ryšys, verčiantis apmąstyti neišvengiamą jų giminystę. Abu – Derrida ir Solanas – domina sąvokos „žmogus/vyras" paskirtis ir baigtinumas. Matyt, kaip tik čia įvyksta neįtikimas jų susitikimas, kažkur už egzistencinio 1968-ųjų posūkio, kai aidint karštligiškam *Zeitgeist* pulsui buvo nužudyti Martinas Lutheris Kingas Jaunesnysis, Fredas Hamptonas[2] ir Bobby's Kennedy's. Kaip tik tada, kai politinių smūgių ištiktas „žmogus/vyras" atsitrenkė į filosofinę sieną ir žemė ėmė slysti jam iš po kojų. Kol Derrida, pasitelkęs išradingas koncepcijas, mąstė apie žmogaus paribius, Solanas, galima sakyti, juos įgyvendino. Jis atskleidė graikišką *anthropos* idealą, o ji nuožmiai puolė žmogaus/vyro idėją, prasiverždama pro filosofijos

1 Jacques Derrida, *Margins of Philosophy*, Chicago: University of Chicago Press, 1982. Didžiulės apimties veikalo *Les fins de l'homme: A partir de travail de Jacques Derrida* (Paris: Éditions Galilée, 1981) įvade filosofai Jeanas-Lucas Nancy ir Philippe'as Lacoeu-Labarthe'as rašo, kad žmogaus paskirtis arba *Bestimmung* nebėra tik „dar vienas klausimas apie žmogų: greičiau jau pats žmogus tapo klausimu. Tai yra svarbiausia priežastis, kodėl mąstymas apie žmogų tampa mąstymų apie baigtį – arba, dar tiksliau, kodėl baigties analizė ima ardyti Subjekto ontoteologiją", p. 13.

2 Fred Hampton (1948-1969) – radikalus afro-amerikiečių aktyvistas, vienas iš *Black Panther* partijos Ilinojaus valstijoje lyderių, nušautas savo bute policijos reido metu. (vert. past.)

istorijos sluoksnius, kad paskelbtų savo „žmogaus/vyro pabaigą“, savo ribinį klasikinės žmogaus/vyro vienovės suvokimą.

Labiau už viską Valerie Solanas norėjo būti rašytoja. Išplatinti savo kūrinio jai nepasisekė, todėl ji atsigręžė prieš manifeste paskelbtų taikinių metonimijas. Tačiau neužbėkime įvykiams už akių. Grįžkime atgal, kad geriau suprastume, kas yra Valerie Solanas ir ta nieko nereprezentuojanti ir beveik neįmanoma reprezentuoti vieta, kurią ji neišvengiamai užima tekstų sraute. Ji buvo vos įžiūrimas, šmėkliškas taškas ekstremistinės raštijos paraštėse. Jos tekstai buvo persunkti ironijos ir nukreipti į realybę. Įkalinta parazitinės kalbos zonoje, ji perėmė kenkėjišką kalbėjimo būdą: priešinosi neapykantos kalbai ir kartu naudojosi panašiomis išraiškos priemonėmis. Galima buvo tikėtis, kad ji pasirinks šešėlinę, išstumtą kalbą ir, išsakydama tai, kas neišsakoma, atvers stulbinančios įtampos lauką, o paskui išnyks patvirtindama tai, ką išdrįso pasakyti. Ji galėjo sukurti seksualinę hermeneutiką, bent jau kalbos žaidimų lygmenyje. Tačiau Solanas atsisakė pripažinti, kad yra kaip nors susijusi su vyrų sukurtais kalbos žaidimais ir kad norėtų juose dalyvauti. Turbūt galima teigti, kad ji pasirinko poziciją, esančią anapus neapykantos kalbos. Jos verbalinės atakos buvo nutaikytos į tai, kas atrodė visiškai nepavojinga. Ar, kitaip tariant, to, ką ji laikė grėsme ir prieš ką mobilizavo savo lingvistinius išpuolius, iki tol nebuvo paisoma. Tai netgi nebuvo atpažinta: „dauguma filosofų turi drąsos pripažinti, kad vyrams būdingi žmogiškieji trūkumai, tačiau neišdrįsta pripažinti, kad jie būdingi tik vyrams. Todėl vyro būklę jie įvardija Žmogaus Būtimi, o savo siaubą keliančią tuštumą laiko filosofine dilema“ (-).

Taigi. Kartais reikia surikti, kad būtum išgirstas. Taip teigė Heideggeris paskaitoje *Kas yra mąstymas*?, kalbėdamas apie Nietzsche'ę.[3] Nietzsche, pats droviausias ir ramiausias žmogus, turėjo **rėkti**, įsteigdamas garsųjį raštą/riksmą – *the schreiben/schrei, crit/écrit arba grito/escrito*, su kuriuo nuo šiol filosofijai teks nuolatos varžytis. Užsienio kalbų terminai dar

pravers kalbant apie Solanas idėjų paplitimą. Žaidimas nutraukiamas, kalba užsikerta, ima trūkčioti, pavirsta riksmu. Įdomu tai, kad, kalbėdamas apie Nietzsche's riksmą minėtoje penktojoje paskaitoje *Kas yra mąstymas*? – jos vertimas į anglų kalbą taip pat pasirodė 1968-aisiais, – Heideggeris apibūdina Nietzsche'ę kaip moterį, vieną akimirksnį – netgi kaip besibarančią motiną. Šis Nietzsche's lytį pakeičiantis minties posūkis įvyksta staiga, be jokių perėjimų ar argumentų. Ūmai panelė Nietzsche ima šaukti. Dabar ne laikas gilintis į filosofinio lyties keitimo smulkmenas, tačiau verta įsidėmėti, kad mąstytojas, netgi toks mąstytojas kaip Friedrichas Nietzsche, iš karto feminizuojamas, kai tik ima rėkti norėdamas, kad jo mintys būtų išgirstos. Balso ekspansija nesuvaržoma. Kai taisyklės sulaužomos, o mąstymo laukas iškreipiamas – mergelės-vyrai prie rašomojo stalo nuolatos yra tokioje situacijoje, – raštas/riksmas nuaidi viršum abejingumo jūros. Jei esi laikomas moterimi, tavo riksmas bus suvokiamas kaip dar viena atsarginė simuliacijos forma, šalia skundų, zirzimo, apkalbų, plepalų ir kitų nesąmonių, kurios istoriškai laikomos skiriamuoju moterų kalbėjimo bruožu.[4] Nekanonizuoti dejonių ir bambėjimo tropai gimdo kvazi-lingvistinius pasaulius. Vargu, ar kas norėtų gilintis į šiuos iškreiptus kalbos žaidimus.

Analizuodama hetero-retorinę savo socialinės aplinkos pasąmonę, Valerie Solanas suprato esanti neįgali, sukaustyta paties kalbos fakto, falinių tos kalbos vilionių, politinės vartosenos, jos įrašų humanitariniuose moksluose, jos nuolatinio išdavikiško institucinio kolaboravimo. Galbūt ji vis dėlto nusprendė iki galo išnaudoti žlungantį kalbos performatyvumą, nuo pat pradžių žinodama, kad žlugimas neišvengiamas, skiriasi tik žlugimo

3 Martin Heidegger, *What is Called Thinking?*, New York: Harper and Row Publishers, 1968.

4 Lauren Berlant, reflektuodama šią temą straipsnyje „Moterų skundas" (*Social Text*, Issue 19/20, Autumn, 1988, p. 237-259), rašo apie išstumtus „lesbiečių-separatisčių balsus", konfrontuojančius su Erica Jong.

mastas? Juk argi kas nors, išskyrus vieną kitą psichoanalitiką, kada nors tikėjo, kad žodžiai turi realią galią? Įvairiems lingvistinio pažeidžiamumo atvejams yra skirta Judith Butler knyga *Paveiki kalba*. Šioje knygoje ji aiškina pavojus, lydinčius tą, kuris bando kliudyti lingvistinį taikinį. Kuomet ištariu „aš tave smerkiu", rašo Butler, turėčiau būti „pozicijoje, kurioje mano žodžiai turėtų poveikį [;] taigi, aš ištariau žodžius, tačiau mano sakymo aktas yra, pasak Austino, netinkamas, nevykęs: tavęs jis nepaveikia ir tu išsigelbsti nesužeistas."[5] Tam tikra prasme Solanas yra žlugusios performatyvios kalbos galios auka, supratusi, kad savo žodžiais nieko nepasieks, nepaliks jokios ryškesnės žymės ir nesutrikdys brutalių realybės papročių. Tačiau tuo pat metu Valerie Solanas, visuomet ėjusi iki galo, mėgavosi kalbos teikiama galimybe užgaulioti ir šmeižti ir su lakanišku tikslumu įsisąmonino, kad žodžiai yra kūnai, kuriuos galima svaidyti į kitus, kad jie gali skaudžiai sužeisti psichiką arba susprogdinti kūną. Užgaulus žodis gali priversti tave išrausti, supykinti, atimti apetitą ir sužadinti daugybę kitų kūno reakcijų ir psichinių sukrėtimų.

Nepaisant visų spąstų, tykančių *Manifesto* kaip ir bet kurio kito sakymo akto, šis tekstas vis dėlto siekia daryti poveikį; čia ir slypi jo dilema – gili viltis, kad mes neišvengiamai pajusime jo padarinius. Valerie norėjo sudaryti sandėrį, kurio būtinumą turėjo pripažinti visi potencialūs pasekėjai. Nešina savo peticija, savo socialine sutartimi, ji išėjo į gatvę – kažkada taip pasielgė Rousseau, ruošdamas savąją revoliuciją. Kaip visi socialiniai sandėriai, *Manifestas* turėjo anti-socialinį aspektą. Tačiau nors savo destruktyviais reikalavimais jis siejasi su kitais, anksčiau parašytais manifestais, nuo jų jis gerokai ir skiriasi. Prisiminkime futuristų manifestą su atžagariais išpuoliais prieš moteris: „Mes garbinsime karą – vienintelę pasaulio higieną – militarizmą, patriotizmą, destruktyvius laisvės nešėjų veiksmus, didingas idėjas, už kurias verta mirti, ir niekinsime moteris. /.../ Mes sunaikinsime /.../ feminizmą."[6] Galbūt Solanas traktatas buvo atkirtis; ji turėjo paskelbti

atsako valandą visiems begėdiškiems moteris žeminantiems manifestams, lygiai kaip ir jų atitikmeniui – universalizuojantiems manifestams. Kad ir kaip bežiūrėtum, universalumas – kaip bendražmogiškumas ar kaip komunizmas – visuomet reiškė „vyriškumą". Solanas siekė padaryti tam galą ir užveržti kilpą ant vyro kaklo.

Žmogaus pabaigoje, kalbant toliau apie šių tekstų ryšį, Derrida perspėja apie nemąžtantį šiuolaikinės filosofijos prisirišimą prie žmogaus/vyro figūros ir užsimena apie pražūtingą galimybę suprasti *Dasein* kaip žmogų ir viską sukoncentruoti apie antropologinį vyrą – tendenciją, kuriai, greta daugybės kitų, yra pasidavę netgi egzistencialistai, tokie kaip Sartre'as. Valerie tai siutino. Užrakinta palatoje Bellevue ligoninėje 1968 metų vasarą, ji užsipuola Sartre'ą. Lygindama save su Jeanu Genet, tikėdama, kad bent jau socialiniu savo tekstų angažuotumu yra jį pralenkusi, Valerie sušunka: „Genet tekstai yra viso labo reportažai, kad ir ką sakytų tie visų taip garbinami plepiai Sartre'as ir de Beauvoir apie egzistencialistines jų implikacijas. Aš, kita vertus, esu socialinė propagandininkė."[7] Kaip matome, prancūzai paliko pėdsaką jos mąstyme, ir tas pėdsakas tikrai nebuvo Edithos Piaf spygavimai.

Tiesiogiai ar netiesiogiai, pasitelkusi gramatinius nukrypimus, Solanas savo tekstais ir veiksmais siekė atskleisti, kad tariama žmogaus/vyro vienovė yra pavojinga fikcija. Kartais ji tarsi užsimiršusi išsinerdavo iš fikcinių sluoksnių ir nusivildavo realiais, individualizuotais vyrais (kurie, šiaip ar taip, nėra tokie realūs kaip atrodo). Kartais ji imdavo neigti anglišką savo manifesto

5 Judith Butler, *Excitable Speech: A Politics of the Performative*, New York and London: Routledge, 1997, p. 16.

6 Futurizmo manifestas paskelbtas *Le Figaro*, 1909, vasario 20.

7 Žr. Dana Heller, „Shooting Solanas: Radical Feminism History and the Technology of Failure", in *Feminist Studies*, Spring 2001, Vol. 27, Issue 1. „Vyrų išnaikinimo draugijos manifestas reiškia kanonizavimo logikos pabaigą, tai radikalus dokumentas, turintis priminti neįsisąmonintą feminizmo skolą tiems, kurie egzistuoja reprezentuojamo ir reprezentuojančio pasaulio paraštėse".

pavadinimo *SCUM* akronimą – *Society for Cutting Up Men* (*Vyrų išnaikinimo draugija*). Vis dėlto ši viso labo „kalbinė galimybė", vėlesnis papildymas, buvo perkelta į kitas kalbas su naikinančiu tikslumu: *Manifest der Gesellschaft zur Vernichtung der Männer* (1969), *Manifesto de la Organización para el Extermino del Hombre* (1977), *Manifesto per l'eliminzione dei masch* (1994), ir panašiai čekiškai (1998). Vienintelė išimtis šioje naikinimų grandinėje yra prancūziškasis pavadinimo vertimas: *L'Unique et son ombre* (1987). Taigi, išskyrus prancūziškąjį variantą, pavadinimas *SCUM* ar, tiksliau, jo dalis *Cutting Up* (pjaustymas) buvo tiesmukai verčiamas kaip sunaikinimas, eliminavimas.

Nepaneigsi, kad Solanas tekste yra įpintas grėsmingas garso takelis, kad kiekvienas šio teksto lygmuo pilnas įniršio, kruvinų ketinimų ir polinkio į kraštutines priemones. Kad kiekvienas šio teksto vingis pasitinka androfobišku triukšmu. Tačiau tarp šių vyraujančių tonų ir semantinių akivaizdžios reikšmės registrų įsiterpia ir kiti garso takeliai: apskaičiuoti nesutapimai, prieštaringi nurodymai, atvirkšti posakiai, derantys prieštaravimai, vidiniai pakrikimai ir loginiai maištai. Valerie nekartoja įprasto maskulinistinio *topoi* ir jos tekstas nėra paprastas kvietimas griebtis ginklo kaip dauguma kitų maištingų istorinių atsišaukimų. Ji greičiau siūlo ardyti ir trikdyti visas įmanomas įsitvirtinusias idėjas, nepaleisdama iš akių pagrindinių grėsmingų signifikantų: Vyro, Tėvo, Valstybės, Pinigų. Įprasti modeliai skaidosi ir maištingi iššūkiai nebetenka tvirto pagrindo. Vyrų kolonizuotoje ir korumpuotoje kalboje nėra tinkamų signifikantų, todėl ir revoliucija tampa neįmanoma. „Vyrai nepajėgūs įvykdyti tikrą socialinę revoliuciją /.../ Vyro „maištas" tėra farsas" (-). Šiaip ar taip, revoliucionieriaus ir maištininko pirmavaizdis yra „vyras". Savo prieštaringu kalbėjimu Valerie Solanas žengia vienoje gretoje su geriausiais iš tų maištininkų. Jos kalbėjimas yra nuolatinis šaudymas pro šalį.

Sakydama, kad Solanas „žengia vienoje gretoje su geriausiais iš tų maištininkų", turiu galvoje jos skausmingą santykį su aukštuoju išsilavinimu

ir giminystę su tais, kurie tėvą laikė pirminiu priešu (Freudas ir kiti), tėvystę – fikcija (Derrida ir kiti), seksualinę giminę suvokė kaip performatyvaus elgesio dalį (Butler ir kiti), kapitalo tekėjimą – kaip traumuojantį istorinį posūkį (Goethe, Marxas, Deleuze'as ir kiti) ir taip toliau. Jos siūloma *nedarbo* teorija siejasi su kai kuriomis Nancy idėjomis, perimtomis iš Bataille, ir primena šio *désoeuvrement* (*neveiksnumo*) sampratą. Solanas tekstas ne tik stilistiškai akivaizdžiai balansuoja ant kraštutinės teisėto pykčio ir įsiutusio teisingumo ribos, ji taip pat linkusi iki kraštutinumo radikalizuoti teorinius klausimus. Teorinių aspektų jos darbe gal ir nebuvo sąmoningai siekta, tačiau įžeidinėdama ir kaltindama ji sugeba užčiuopti pačias esmingiausias temas, susijusias su falogocentrizmo viešpatavimu. Įdomu tai, kad ji mobilizuoja ir į savo pusę patraukia mokslą ir technologiją. („Vyras pasikeičia tik tuomet, kai jį priverčia keistis technika, kai nebelieka pasirinkimo" (-)). Netgi jos pasipriešinimas autorystei tiksliai atspindi mirties nuosprendį, Foucault paskelbtą autoriui, šitam atgyvenusiam rašymo aparatui, susidūrusiam su reprodukciniu Warholo mašinos pajėgumu.[8]

Būtų neteisinga paversti Valerie Solanas akinančiu šiuolaikinės teorinės minties katalogu; antra vertus, negalima ignoruoti visų tų, kurie lėmė jos kalbą, jos iššūkį, neįveikiamą naikinimo aistrą, jos sutrikimą ir hegelišką kovą už pripažinimą. Ir visai nesvarbu, ar Solanas sąmoningai pasirinko savo mąstymo kameros kompanionus. Ji skolinosi kalbą ir skubiai ieškojosi bendrininkų spręsti neatidėliotinus filosofinius klausimus. Pasitraukusi į dominuojančių filosofemų ir rašytojų grupuočių paraštes, ji žengė kartu su jais, nors galbūt tik kaip atsilikęs luošys ar sužeista anomalija. Šiandien mes galime savęs paklausti: kaip vis dėlto buvo įmanomas tas Valerie Solanas

8 Apie Solanas ir Warholo susitikimą kaip karą prieš technologijas žr. Mary Harron ir Daniel Minahan, „Introduction: On Valerie Solanas", in *I Shot Andy Warhol*, Grove Press: New York, 1966. Taip pat žr. Sue-Ellen Case, *The Domain Matrix: Performing Lesbian at the End of Print Culture*, Bloomington: Indiana University Press, 1996, p. 20.

šūvis? Kodėl jis tebeaidi ir sugrįžta šiandien, kai Amerikos valdomas pasaulis, be abejo, pasiekė labiausiai maskulinistinę-imperialistinę fazę? Ir kur ją galime lokalizuoti – kaip ir kada ji pasirodo?

Nežiūrint mano insinuacijų apie bendrininkavimą ir įvairius kontaktus bent jau filosofiniame lygmenyje, Valerie Solanas buvo vienišė. Jai tekęs gyvenimas ir sąmoningos nevykėlės vaidmuo, kurį ji prisiėmė, yra kažkaip jaudinančiai amerikietiškas. Į galvą ateina visų kitų vienišų oratorių vieši pareiškimai ir skundai, į orą paleidžiami žodžiai ir šūviai ir jų pasirinkta asociali, mirtina misija. Stokodama subkomendantui Marcosui[9], *Weathermen*[10] sąjūdžiui ar judėjimo už žmonių teises šalininkams būdingos elegancijos ir kultūrinės legitimacijos, Solanas, kaip ir Davidas Koreshas[11] ar taip vadinamas Unabomeris[12], savo tekstuose yra atskalūnė, valkata ir vienišė, kartu su jais sudaranti negausų deinstitucionalizuotą „revoliucionierių" būrelį. Valerie Solanas atveju paribinė egzistencija buvo neatsiejama dalis jos maišto, kuris, kaip ir daugelis kitų amerikietiškos rezistencijos pavyzdžių, tokių kaip *Stonewall* riaušės[13] (1969), neatitiko savojo laiko. Valerie nebuvo skirta turėti mokinių ar tapti naujos revoliucionierių kartos pradininke. Ji įkūnija nesėkmingą vienišo kario revoliuciją, pasmerktą suktis apie vieną ir tą pačią nepajudinamą ašį. Ji neturėjo pasekėjų. Visur ji pasirodydavo per vėlai arba per anksti. Kam 1968-ųjų vasarą galėjo rūpėti Pasiutusi Žmogžudė Teoristė, lesbietė-keršytoja, tarsi nužengusi tiesiai iš komiksų puslapių? Kam rūpėjo jos šūviai ir išpuoliai prieš Didįjį Meną tomis dienomis, kai buvo nužudytas Kingas, Bobby's ir Malkolmas X[14], ar (juolab) kai buvo surengta pirmoji moterų protesto akcija prieš *Miss Amerikos* konkursą Atlantik Sityje? Arba, gerokai susiaurinus dėmesio lauką, kam Andy Warholo Fabrike galėjo reikėti scenaristės ir redaktorės, kai jis pats improvizavo gamindamas savo nekarpytus, nemontuotus, *no budget* filmus? Juolab, kad Valerie, iš esmės teatro žmogaus, dramos turėjo atrodyti atgyvenusios Warholo kontroliuojamų technologijų kontekste. Ji nepataikydavo nei į laiką, nei į

taikinį, tačiau kažkas atkakliai ieškojo sąlyčio taškų, kažkas prasismelkė.

Kažkas visada prasismelkdavo į viešumą, nors iškraipytai ir tendencingai. Kai po pasikėsinimo į Warholą ir kritiką Mario Amayo ją areštavo, ji buvo gana netikėtai paskelbta itin garsia feministe – ją parėmė Nacionalinė moterų organizacija (NOW – *National Organization for Women*), o teisininkė ir radikali feministė Florynce Kennedy pavadino ją „viena iš pačių įtakingiausių feministinio judėjimo atstovių."[15] Ti-Grace Atkinson, Nacionalinės moterų organizacijos Niujorko skyriaus vadovė, teismo akivaizdoje pareiškė, kad Solanas buvo „pati iškiliausia kovotoja už moterų teises."[16] Markas Motherfuckeris, lyg ir jos tuometinis vaikinas ir *Up Against the Wall, Mother Fucker* narys, surengė gatvės teatro akciją,

9 Subkomendantas Marcos – Meksikos Zapatistų Nacionalinio išsilaisvinimo armijos lyderis, po 1994-ųjų karo su Meksikos vyriausybe tęsiantis kovą už lygias majų teises. (vert. past.)

10 *Weathermen* – kairysis Naujųjų kairiųjų (*the New Left*) sparnas, organizavęs teroristines grupuotes, sporadiškai sprogdinusias viešuosius pastatus ir korporacijų būstines aštunto dešimtmečio pradžioje JAV. (vert. past.)

11 David Koresh (Vernon Wayne Howell, 1959-1993) – religinės sektos *Branch Davidian* lyderis, skelbęs pažodinį Apokalipsės išsipildymą ir prekiavęs ginklais, kad išlaikytų savo religinę bendruomenę. Sudegė su 74 pasekėjais karinės FTB intervencijos metu po beveik dviejų mėnesių derybų. (vert. past.)

12 Unabomer (Theodore John Kaczynski) – amerikiečių teroristas, rašęs anti-technologinius manifestus (tarp jų *Industrinė visuomenė ir jos priešai*, žinomas kaip *Unabomerio manifestas*) ir 15 metų terorizavęs garsius JAV mokslininkus siuntiniais su sprogstamaisiais užtaisais. 1996 metais areštuotas ir nuteistas kalėti iki gyvos galvos. (vert. past.)

13 *Stonewall* bare Niujorke 1969 metais įvyko susidūrimas tarp homoseksualistų ir reidą vykdžiusios policijos. (vert. past.)

14 Malcolm X (Malcolm Little) (1925-1965) – afro-amerikiečių musulmonų (*Muslim Mosque*) ir nacionalistų (*Organization of Afro-American Unity*) organizacijų lyderis, 1965 metais nušautas viešame mitinge Harleme. (vert. past.)

15 Žr. Harron ir Minahan, op. cit.

16 Ibid.

„hepeningą", siekdamas jos vardu suburti pasekėjų grupę. Vis dėlto, grįžtant prie jos lemties nuolat prasilenkti su laiku, kai 1969 metų vasarą ją nuteisė trims metams kalėjimo, ši naujiena buvo paskelbta kažkur paskutiniuose *New York Times* puslapiuose, greta žinutės miesto gyventojams apie pasikeitusią šiukšlių išvežimo tvarką. Pirmosios pasaulio antraštės mirgėjo kitomis žiniomis. Atrodytų, kokia liūdna ir apgailėtina lemtis moteriai, kurią Normanas Maileris pavadino „feminizmo Robespjeru"[17]. Tačiau ne mažiau nusivylimo ji sukėlė ir misteriui Warholui, suvokusiam, kokia miniatiūriška atrodytų jo mirtis pasaulio įvykių fone. Taigi, tą vasarą abu, Valerie ir Andy, jautėsi prislėgti ir pamiršti. Tačiau stabtelėkime prie minėtų šiukšlių: būtent iš čia, iš šiukšlių krūvos mus pasiekia Solanas kalbėjimas, pagrįstas kultūriniu rausimusi, čia yra neįmanoma jos neišvengiamos *littérature* vieta. Pagaliau viena iš žodžio „scum" reikšmių – atmatos – taip pat verčia mus atsigręžti į šiukšles, todėl būtina atsižvelgti į tą ekskrementalią gyvenimo pusę, į kurią Solanas nuolat nurodo ir iš kurios pati šneka.

Solanas teigia „atmatas" ir priešinasi akronimininiam pavadinimo variantui, kuris tarsi pateisina tokį niekingą žodį. Jos patosas ir įžvalga nukreipti į „PADUGNES" ir „ATMATAS", t.y. į tai, kas yra mažiau nei mažuma ar marginalija, tačiau funkcionuoja kaip viso to, kas absoliučiai žema, nuosėdos. Pavadinimo statusas ir jo vertimas vis dar kelia abejonių, nes jis nurodo signifikantus, kurie vogčiomis ir toliau palaiko žodį „man" (vyras) sąvokoje manifestas. Vertimai itin išryškina pavadinimo perskaitymo keblumus, nes, netgi jei sutiktume su akroniminiu pavadinimo statusu – nors akivaizdu, kad SCUM pavadinime nėra santrumpą žyminčių taškų, – sąvoka „cutting up" (pjaustymas), viena vertus, išryškina Solanas ryšį su Lorena Bobbit[18], kita vertus, skleidžiasi polisemantinėje erdvėje ir negali būti įsprausta vien į nihilistinio aiškinimo rėmus. Žinoma, „pjaustymas" piktdžiugiškai asocijuojasi su kastracija, vyrų pjudymu ir supjaustymu. Tačiau šiame žodyje glūdi ir kitos semantinės galimybės, kurios patiko Solanas: juokas,

montažas, kino juostos karpymas. Pasak Harrono, Solanas, barškinusi savo mintis pasenusia spausdinimo mašinėle, kaip rašytoja kovojo prieš technologijas. Kaip mokslininkę – ji buvo pradėjusi doktorantūros studijas Minesotos universitete ir atliko praktiką gyvūnų laboratorijoje – ją domino (skirtingų audinių) jungimas, mutacijos, skrodimo pjūviai, eksperimentinės rekonfigūracijos. Visa tai leidžia teigti, kad, kai Valerie Solanas savo taikiniu pasirinko „vyrą", jis jau buvo virtęs kažkuo kitu, skirtingu nuo vyro, išpjautu kitokiu būdu.

Beje, Solanas teigia, kad vyraujanti *Manifesto* nuotaika, esminė šio teksto charakteristika yra nekantrumas. Tuo norėta pasakyti, kad mutacijos, kurias ji propaguoja, jau vyksta: biologinė būtinybė ir technomokslinės žinios neišvengiamai sunaikins klasikinę žmogaus/vyro vienovę. *Vyrų išnaikinimo draugijos manifestas* primena stebėtojo arba aistruolių komandos poziciją, kai siekiama išjudinti ir paspartinti jau prasidėjusį neišvengiamą procesą, kuris kol kas juda tarsi sulėtintame kine. *Vyrų išnaikinimo draugijos manifestas* yra tarsi recepcinis organas, jau pajutęs artėjantį vyrų išnykimą ir skleidžiantis žinią apie būsimus milžiniškus pokyčius. Šį pranešimą lydi juokas, triuškinantis juokas, kuris skaldo tai, kas buvo suvokiama kaip visuma, ir sprogdina nusistovėjusias socialines sistemas, juokas, kurį Solanas vadina *Vyrų išnaikinimo draugijos manifestu* ir kuris yra Medūzos juoko aidas.[19] ▶
Solanas suvokia save ne tiek (ar ne tik) kaip vyrų baigties instrumentą, bet

17 Žr. Danos Heller publikaciją „The White Negro: Superficial Reflections on the Hipster" (*The Portable Beat Reader*, ed. Ann Charters, New York: Viking, 1992, p. 585-609), kur aptariamas Mailerio *The Prisoner of Sex* ir jo kvietimas „atrasti savyje psichopatą, ištirti tas patirties zonas, kuriose saugumas reiškia nuobodulį, t.y. ligą."

18 Žr. Melissa D. Deem, „From Bobbitt to SCUM: Re-memberment, Scatological Rhetorics, and Feminist Strategies in the Contemporary United States", in *Public Culture*, Chicago: The University of Chicago Press, 1996. Lorena Bobbitt garsi tuo, kad peiliu nupjovė smurtaujančio vyro Johno Wayno Bobbitto, Jungtinių Valstijų jūrų pėstininko, penį.

kaip vyrus naikinančio autoimuninio aparato veikimo liudininkę. Vyrai yra didžiausi ir pikčiausi savo pačių priešai: varomi mirties geismo, jie nuo pat pradžių atsidūrė anapus malonumo principo. Jie renkasi karą, tai reiškia – susinaikinimą. Jų mokslai išdavė tuos pažadus, kuriuos kažkada davė mokslinė pasaulėžiūra. Vietoje to, kad skatintų gyvybę arba *bios*, jų biologija ir kiti apgaulingai vadinami gyvybės mokslai yra mirties pusėje arba tarnauja korporacijoms, kurios sekina gyvybinę aurą. Manipuliuodami mokslu vyrai pavertė jį įrankiu, naudojamu sunaikinti bet kokį gyvenimo perteklių. Jie yra metalo pritvinkę herojai, mirties mašinomis žudantys bejėgius ir vargšus, o taip pat stipriuosius ir gabiuosius. Vyras pats užspeitė save į autoimuninės laboratorijos spąstus ir viskas, ką jis sukuria, galiausiai atsigręžia prieš jį patį. Jis yra savo paties nuosmukio priežastis. Kaip kad ateityje vyrų nebereikės dauginimuisi – tam tarnaus spermos bankai ir mėgintuvėliai, lygiai taip pat šiandien nebereikalingos jokios papildomos pastangos susinaikinimo procesui pabaigti. Vyrų gyvenimui reikalingi autodestruktyvūs stimulai, apie kuriuos Solanas tiesiog konstatuoja: „Vyrams patinka mirtis – ji jaudina juos seksualiai, be to, jie nori mirti, nes jau yra pusiau mirę“ (-). Ir nors, pasak jos, „bet kurio vyro sunaikinimas yra teisingas ir geras poelgis, gailestingumo aktas“ (-), šis „moralinis uždavinys ilgainiui virs daugiau teoriniu, turint galvoje, kad vyrai patys save laipsniškai naikina. Be to, kad yra nuolat įsivėlę į nuo seno mėgstamus klasikinius karus ir rasines riaušes, vyrai vis dažniau arba tampa pederastais, arba žudo save narkotikais. Galų gale, nori to moterys ar ne, visa atsakomybė teks joms vienoms, jau vien dėl to, kad nebus kitos išeities – vyrų nebeliks grynai fiziniu požiūriu“ (-).[20] Tokiu būdu Solanas išvengia moralinio smūgio ir saugiai užbaigia savo skrydį. Sekant negailestinga logika galima būtų teigti, kad ji vis dar siekė ir patenkinti vyrus. Jei mirtis jaudina vyrą seksualiai, o ji šaukiasi jo mirties, reiškia, ji žadina jo geismą, atsakydama į libidinį kito poreikį, siūlydama pati save – tą ji iš tiesų ir darė – kaip gailestingąją seserį.[21] Nėra nieko blogo reikalauti vyro išnykimo,

nes visa jo istorija priklauso nuo šios artėjančios baigties, ji yra paskutinė vyro istorijos galimybė. Be perspektyvoje matomos pabaigos, be šio finalinio impulso ir apokaliptinio vyro esmės atidengimo nebūtų istorijos. Tam tikra prasme Valerie atmeta šią pabaigą ir atmeta vyrus dėl jų nepataisomo potraukio žiaurioms pabaigoms. Ji reikalauja visų pabaigų pabaigos, jei tai tik įmanoma įsivaizduoti: ji trokšta amžino gyvenimo, utopinės ne-istorijos – savotiškos pastoralinės post-istorijos, kuri taptų galima teisingai organizuojant technomokslą. Mokslas, nebevaldomas vyrų, o programuojamas jų įpėdinių moterų, būtų nukreiptas ne į žudymą, bet į gyvybės ir būties išplėtimą ir laikiškumo įveikimą. Mokslas galėtų sunaikinti laiką ir įsteigti *uchroniją*. Solanas sukyla prieš ribas, prieš sunkią temporalinę vyro būklę, kurią nustatė ir nuolat spartina vyriškas piktnaudžiavimas technomokslu.

Šie apmąstymai apie laiką atrodo painūs, nes iš tikrųjų tokie ir yra. Kita vertus, jie leidžia Solanas išryškinti svarbiausias savo mintis ir sukelti nyčiškų sprogimų bangą. Viena iš jos svarstomų problemų iškelia klausimą, kokią poziciją užimti, kad nepatektum į karo zoną, kuri yra vyro nuosavybė. Kokiu būdu kariauti su karu? Kaip susiremti su viešai paskelbtu priešu, tačiau išvengti karo mašinerijos, kuri kaip tik ir apibrėžia priešiškąją pusę? Polemika, kilusi iš *polemos*, yra karo šūkio dalis ir anksčiau ar vėliau baigiasi

19 Diskusija apie juoko protrūkį ir feministinį įniršį plėtojama Diane Davis, *Breaking Up [at] Totality: A Rhetoric of Laughter*, Carbondale: Sauthern Illinois University Press, 2000. Šiandien taip pat klasikiniu jau tapo Andrea Juno ir V. Vale 1991 metais pateiktas įniršio, persunkto juoku, katalogas. Žr. *Angry Women*, San Francisco: Re/Search Publications, 1991.

20 Siekdama dekonstruoti šį sakinį, ypač atkreipčiau dėmesį į frazę „grynai praktiniu požiūriu". Jei vyrai nebeegzistuotų praktiniu požiūriu, jie toliau egzistuotų biologiškai. Galbūt būtent taip Solanas įsivaizduoja žudymo mašiną, kuri nebereikalingą vyrą padaro nepajėgų, kartu neatimdama jam gyvybės.

21 Kad pabaigtų mokyklą Solanas teko dirbti prostitute. (Kam neteko?) Ji taip pat uždarbiavo „pokalbiais už pinigus, viena valanda – šeši doleriai, tema laisva, bet geriausia – seksas," cit. iš Harron, *op. cit.*, xvii.

puolimu. Turėtų būti koks nors būdas negailestingai kritikuoti neįsipainiojant į polemikos pinkles, nepradedant puolimo, kuriam kaip tik ir prieštarauji, ir neprabylant ginklų kalba. Šią dilemą Valerie suvokia ir stengiasi prisikasti iki jos branduolio. Ji nėra šios problemos suformulavusi, tačiau problema egzistavo nuo pat pradžios, nuo tos akimirkos, kai Solanas buvo įtraukta tarp falogocentrinių lingvistinio mechanizmo krumpliaračių. Valerie turėjo energijos, bet neturėjo kur eiti ir vieną kartą pratrūko – *Hotel Earle* viešbučio *Square Park* gatvėje Vašingtone tarnautojas, įėjęs į jos kambarį, išvydo ją pašėlusiai taukšint tekstą mašinėle, ji buvo panirusi į nesuvaldomą transą, užsivedusi, einanti į niekur.[22] Pasak vokiečių technologijų teoretiko Friedricho Kittlerio, *Remington* spausdinimo mašinėlė atsirado tuo pat metu, kaip ir graižtvinis šautuvas. Šį ryšį Valerie nesąmoningai patvirtino. Dabar imsimės klausimo, į ką ji taikėsi – adresato klausimo.

Pirmiausia esu priversta paliesti keblią temą – apsiginti negalintį tekstą, įvykį, kuris buvo nuolatinis šaudymas pro šalį, bet atnešė rūsčias pasekmes, kuris susinaikino išdegindamas žymę atsitiktiniame taikinyje, kaip neišvengiamas atsakymas į pirminį pažeidimą, tuo pat metu atstumiantis ir magnetizuojantis. Toks yra jos tekstas. Jis šaukte šaukia, jis išsprogsta beprotybe ir pagaliau sminga į jautriausią taikinio vietą, ištinusią nuo istorinio skausmo. Ir nors žodžiai, kuriais Valerie kalba, per daugelį amžių prisitaikė prie slopinančių mechanizmų, jai pasirodžius kažkas atsitinka, kažkas pratrūksta. Žiaurios jos įžvalgos sklinda iš niekur, nes jos pačios nėra nei istorijos puslapiuose, nei Fabrike, nei namuose, nei gatvėje. Ji ateina sužeista ir žeidžianti kitus, šaudydama ir apnuogindama visus diskursyvaus saugumo tinklus ir kultūrines atramas, kurios iki šiol amortizuodavo prievartą. Ji pašalino patriarchalizmo amortizatorius ir panaikino migdomuosius, nuo kurių moteris ištikdavo su viskuo sutaikantis stingulys. Valerie Solanas ardo simbolines saugumo sistemas, palaikančias patriarchatą, ir aukštos psichotinės įtampos pagalba prasiskverbia į realybę. Tiems, kurie įsitikinę,

jog toji kraštutinė Solanas būklė buvo psichotinio nukrypimo atvejis, vertėtų atkreipti dėmesį, kad psichozė taip pat kažką išsako, kad dažnai ji įsiplieskia pagavusi realybėje išskeltą kibirkštį; ir tai, kad ilgainiui ji neužgęsta, bet yra įpučiama ir kurstoma, įrodo, kad sužeistas kalbėjimas nėra vien tik beprotybės apraiška. Aš nesutinku, kad prieš mus yra vien psichozės paveiktas tekstas. Tačiau jį tikrai pagimdė nuolatinis moterų psichotizavimas, nuolatinė grėsmė, kurią mes jaučiame ir kuriai įveikti skiriame milžinišką energijos kiekį. Kol neatliekame froidiškojo *Spaltung*, apsaugančio nuo asmenybės skilimo, mes – mažuma paverstos, užguitos būtybės – sekiname save siekdamos bent kiek atitolinti socialinio psichotizavimo spaudimą. Bet netgi suirusio socialumo teritorijoje, kurios topografiją žymi didieji feministiniai žemėlapiai, Valerie Solanas klaidžioja akligatviais ir šalutinėmis gatvėmis. Beje, kalba ir literatūra nėra nepakančios mergaitės socialiniam (ir psichiniam) sutrikimui. Anaiptol, kai kurios viešai priimtos pakrikimo rūšys yra iškovotos labai sunkiai. Teko gerokai pakovoti dėl kiekvieno klinikinio patvirtinimo ir dėl simptomų registro, kuris galėtų priglausti mūsų kančią. Kai kurios ligos yra tapatinamos su moterimi, jos išaukština ją ir jos vaidmenį neištirtose kančios valdose, skatindamos beatodairiškus žlugimus ir lingvistinius apsimetinėjimus. Tačiau vargšė Valerie atsisakė to prestižo ir laisvės, kuriuos suteikia isterija ar koks kitas artimas neurotinis dialektas iš feministinio repertuaro. Ji nėra nei Dora[23], nei Anna O.[24], nei Markizė von O...[25], jai nebuvo būdingi tie meistriškai apipavidalinti, rafinuoti, puikūs, vešlūs simptomai, kuriuos iškėlė žymiausios feminizmo teoretikės ir kurie leido išbandyti naujas disidentizmo ir visuomenės

22 Harron ir Minahan, *op. cit.*, xxxi.

23 Dora (Dora E. McQuaid) – poetė, atlikėja ir judėjimo už moterų teises aktyvistė, savo kūryboje kelianti buitinės ir seksualinės prievartos ir pasipriešinimo temas. (vert. past.)

24 Anna O. (Bertha Pappenheim, 1859-1936) – socialinė darbuotoja, rašytoja ir Vokietijos feministinio judėjimo lyderė. (vert. past.)

25 Marquise van O. – Heinricho von Kleisto novelės herojė. (vert. past.)

skaldymo formas. Mūsų Valerie, atvirkščiai, buvo psichopatė. Nuskurdusi, susimovusi, įpykusi lesbietė: ką čia bepridėsi? Šiaip ar taip, 1968-ieji nebuvo pats tinkamiausias metas Valerie Solanas pasirodymui. Nėra abejonių, kad Fabriko mergaičių apsupty ji jautėsi vieniša, o jos androginiškas vyriškumas, lyginant su Warholo išaukštintu hiper-moteriškumu, atrodė apgailėtinai.[26] Svaiginančių Candy Darling ir Viva kerų dienomis ji buvo vienui viena ir turėjo praeiti nemažai laiko, kol pasirodė pirmosios partizanės, lesbietės keršytojos ir kt., kol viešas pasiskelbimas homoseksuale tapo įprastas. Išties nemažai laiko.

Taigi, Solanas tekstas mums kalba. Net jei kartais jo kalbėjimas primena tūžmingą kliedesį. Tiksliau tariant, jis pasiekia ribą, kur realybė katastrofiškai susiliečia su kliedesiu ir kur joks sveikas protas nebegali grąžinti jai buvusio saugumo. Saugumas suardytas, nebent prisiminsime, kad Solanas viso labo retransliavo tai, kas neišsakyta, ir reikalavo mirties, pabaigos, kuri jau buvo užšifruota pačioje žmogaus/vyro koncepcijoje. Kita vertus, joje tam tikru būdu pasireiškė neišmokti, natūralūs mergaitės Nietzsche's bruožai. Jis taip pat turėjo spausdinimo mašinėlę ir buvo pirmasis filosofas, kuris naudojosi jos plaktukais. Buvo sakoma, kad jis „filosofuoja kūju", nors čia turbūt neturima galvoje nei spausdinimo mašinėlė, nei pianinas, t.y. jo minties instrumentai, visada buvę po ranka. Jis pirmasis turėjo studenčių merginų, o Lou Salomé vadino savo minčių tėvu – jai tenka garbė už Nietzsche's galvoje pasėtą amžinojo sugrįžimo idėją. Tam tikrais atvejais ir daugeliu požiūrių Nietzsche ne(be)buvo „vyras". Perfrazuodamas vieno kritiko išsakytą mintį, jis kažkada teigė: „Aš ne vyras, aš dinamitas."

Solanas ir Nietzsche'ę sieja ne vien parakas. Ne vien stulbinanti šių dviejų neprašytų svečių išpuolių jėga, ne vien tai, kaip jie, įsirėmę nugaromis, bandė pastumti Dievo lavoną, ne vien kritika, išsakyta aukštojo išsilavinimo atžvilgiu, ne tik jų įtampos pilna vienatvė ir ne vien trapūs abiejų kūnai lėmė efemerišką jų bendrystę. Nuožmiai užsipuldama esybę,

vadinamą „žmogumi/vyru", Solanas vis dėlto leidžia jai išvengti mirties pereinant į savaiminio tapsmo, mutacijos, išnykimo būseną. Tai nereiškia, kad Solanas tiesiogiai taiko į Nietzsche's antžmogį, *Übermensch*, tačiau Nietzsche savo koncepcijoje pats palieka vietos jos numatytoms žmogaus mutacijoms, nes *Übermensch* nėra *Übermann* – super*menas* ar did*vyris*, kaip dažnai pasitaiko vertimuose; greičiau jau šioje sąvokoje galima įžvelgti erdvės moteriškumo skiepui. Nietzsche, kaip ir mes, priklauso žmogaus/vyro pabaigai. Sprendžiant iš jo žodžių, kurių tikroji prasmė atsiskleis ateityje, *Übermensch*, be abejonės, yra labiau moteris nei vyras.[27]

Solanas idėjos primena mutavusį nyčizmą ir kitu aspektu, susijusiu su perkainavimo mechanizmu, kuris įjungiamas, kai ji ima persekioti savo auką. Pasirodo, kad vyras, kurio baigtį ji propaguoja, kaip toks niekada nebuvo vyru; jis nėra visiems laikams pririštas prie savo esmės. Kaip matyti iš anksčiau cituotos ištraukos, Valerie supratimu vyras nepaliaujamai trina esmingiausius ir charakteringiausius savo bruožus, viena vertus, neišvengiamai krypdamas į „moteriškumą" – ji nuolat kartoja, kad vyrai pamažu virsta gėjais, ir,

26 Atkreipkite dėmesį į Danos Heller pastabas apie medicinos technologijų ir kraštutinės neapykantos moterims sąsajas. Dėl jų Solanas atsiduria technologijų progreso nuskriaustųjų pusėje. Warholo Fabrike teikiama pirmenybė virtualiam, o ne „realiam" moteriškumui (kaip atsvara naujoms medicinos technologijoms, turinčioms galią iš naujo apibrėžti seksualinės giminės sąvoką), ir brutali Michaelio Imperioli mizoginija, išreikšta jo sukurtame Ondine (viena(s) iš Fabriko atstovų) portrete, kėlė Solanas įniršio priepuolius. „Klausykit", paskelbė Imperioli, kai Solanas bandė įtikinti Warholą publikuoti jos *Manifestą*, „pats laikas mums įvesti čia keletą taisyklių. Nuo šiol čia bus įleidžiamos tik tos moterys, kurios atrodo geriausiai... ir neturi vaginų." Warholo serijinė visata aiškiai ir subtiliai aprašoma Lynne Tillman tekste *The Velvet Years 1965-67: Warhol's Factory*, New York: Thunder's Mouth Press, 1995. Stepheno Shore'o fotografijose pirmenybė (galbūt išskyrus tik patį Warholą) akivaizdžiai teikiama gražiems berniukams ir gražioms mergaitėms – tikra moterų genties puota.

27 Nietzsche's seksualinės giminės apibrėžimą aš tyrinėju netrukus pasirodysiančioje knygoje *The Test Drive*, University of Illinois Press.

kita vertus, cheminių pakaitalų pagalba: narkotikai užgožia, performuoja, išsekina vyro esmę. Dar daugiau (ar dar mažiau, priklauso kaip žiūrėsi). Iš tikrųjų vyrai yra moterys. Štai kur jų problema; štai kur mūsų problema. Leiskite tai išreikšti kiek subtiliau. Kai vyras nėra moteris, jis yra šūdas, visą pasaulį verčiantis „šūdo industrija" (-). Galbūt derėtų kalbėti dar subtiliau, kita vertus, dievaži, deklaratyvūs Valerie teiginiai retai kada būna labai subtilūs. Apeliuodama į mokslą, kad turėtų tvirtesnę atramą, Solanas nuo pat pradžių vyrą supranta kaip „nepilną moterį", nenusisekusį „biologinį nukrypimą" (-). Jo trūkumas tas, kad jis „yra pasyvus ir nori būti moterimi" (-). Šis faktas ir yra visų pasaulinių agonijų priežastis, be to, jis aukštyn kojom apverčia pamatines teorijas ir analizes, interpretuojančias stoką. Stokos sąvoka ima apibūdinti ne moterį, o vyrą, tai jam, užspęstam pražūtingame virtualiame pasaulėlyje, tenka kaip nors susitaikyti su beviltiška stokos būsena, jis yra moteris, apibrėžiama per stoką (*the woman-in-lack*). Šis supratimas, kuriuo Valerie manipuliuoja ir apie kurį patys vyrai nieko nežino – nors pasąmonėje supranta, būtent iš čia kyla jų mirties geismo simptomai, – sudaro vyro *autoimuninės determinacijos* (*autoimmunitary determination*) pagrindą, todėl jis neišvengiamai tampa susisprogdinti pasiryžusiu teroristu. Solanas atskleidžia, kaip abipusės projekcijos veda į aklavietę. Moterys į vyrus projektuoja išskirtinius savo pačių sugebėjimus, įgimtą šaunumą ir gyvenimą teigiančią narsą, tuo tarpu vyrai į moteris projektuoja jiems patiems būdingą stoką ir mirties grėsmes. Jei akimirksniui užmiršime vyro ir moters chiazminį užkrėstumą, pamatysime, kad vyras pranašesnis už moterį savo projekcijos galia, nesilpstančia savo paties prigimties neigimo galia. Iš esmės vyras yra moteris, tačiau to jis negali pakęsti. Jis susipriešinęs pats su savimi ir represyvi neapykanta sau yra jo varomoji jėga. Viskas, ką daro vyras, yra skirta ištrinti jo moteriškumą. Beje, štai kodėl gėjai atsiduria pirmosiose gretose ir Valerie nepaprastai jais žavisi, ypač jei jie – transvestitai. Jie yra panirę į savo mergišką vaizduotę. Tikri vyrai, tai yra tikros stokojančios

moterys turi nuolat žadintis drąsą karui prieš savo tikrąją prigimtį. Šiame vystymosi etape jiems būdingas „neįveikiamas, desperatiškas siekis įrodyti, kad vyras nėra pasyvus, kad jis – ne moteris" (-). „Būdamas nepilna moteris, vyras visą gyvenimą siekia užbaigti save, tapti moterimi" (-). Sekant Solanas logika tai reiškia, kad vyrui būdingas *išbandymų potraukis* (*test-drive*) – nuolatinis poreikis tikrinti savo ribas, todėl juos traukia bandomieji poligonai ir mūšių laukai, suteikiantys paguodą ir iškreiptą tikrumą dėl savo tapatybės statuso. Būdamas pasyvus, moteriškas, linkęs į mimikrinį nuolankumą, vyras „nekenčia savo pasyvumo, todėl projektuoja jį į moteris, save paskelbdamas aktyviu ir čia pat bandydamas tai įrodyti („įrodyti, kad jis tikras Vyras") /.../ Jis stengiasi įrodyti, ko nėra, todėl „įrodinėti" tenka kaskart iš naujo" (-).[28] Šiuo teoriniu *tour-de-force* Solanas savaip atskleidžia, kad lytis yra sublimacija.

Moteris, kuri glūdi vyre, nuolatos siekia išbandyti save ir įrodyti savo vyriškumą: „Pagrindinis būdas tai įrodyti [įrodyti, kad „jis yra Vyras" – A. R.] yra krušimas (Didis Vyras su Dideliu Bybiu Galingai Pisa)" (-). Krušimas – Solanas tai atrodo beprasmis ir bukinantis laiko švaistymas – yra esminis būdas vyrams įrodyti savo vyriškumą. Anapus malonumo principo krušimas yra tik viena iš represijos formų. Vyriškajam krušimui būdinga prievarta taip pat palaiko buvimo ne-moterimi iliuziją; prievarta sublimuoja moterišką pasyvaus atsidavimo malonumą, dėl kurio bet kuris vyras (moteris) paaukotų savo klusnią ir nuolankią esybę. Galbūt tai kita priežastis, pastūmėjusi Solanas užpulti signifikantą, War-hole'ą. Valerie buvo jautri semantinėms

28 Philippe'as Lacoue-Labarthe'as viename savo darbų atskleidžia, kokia bauginanti yra metafizika, kai paliečiamas mimezio klausimas. Nuo Platono iki Heideggerio mūsų filosofų šeimoje mimezis reiškė feminizacijos grėsmę. Pridedu šią informaciją, norėdama atkreipti dėmesį į tai, kad, nepriklausomai nuo to, ar domimės ir skaitome filosofiją, ar ne, ji vis tiek yra mūsų sargas, padaręs už mus lemtingiausius sprendimus ir nustatęs, kas yra kas mūsų gyvenime. Ypač siūlau perskaityti *Typography: Mimesis, Phylosophy, Politics*, ed. Christopher Fynsk, Cambridge and London: Harvard University Press, 1989.

vardų potekstėms, tačiau kur kas mažiau jautri moters seksualumą redukuojantiems aprašymams. Galbūt, apibūdindama moterį kaip iš esmės pasyvią, ji pasidavė metafizinio ir patriarchalinio rašymo įtakai, tačiau tokia jos strategija pasiteisina prisiminus, kad seksualinės giminės efektas visada projektuojamas iš socialinės determinacijos projektoriaus.

Valerie dažnai varžė lingvistinės grandinės. Siaubo ir susižavėjimo mišinys, kurį jai sukeldavo koks nors objektas arba asmuo, įsikūnydavo palei lingvistinę atodangą. Vardas Andrew buvo tikra provokacija, kursčiusi androfobinius Valerie jausmus.[29] Vardai nėra vien blyksniai pasąmonėje, tą patvirtina Johno Wayne'o Bobbitto vardas lyčių kovos dramoje.[30] Jos pačios vardas, jei jau trumpam įsivėlėme į šias vardų batalijas, kelia tam tikrą nyčišką rezonansą: yra užuomina į nesibaigiančią kovą už vertybių perkainavimą (*valorization*) ir iškelia ją kaip šio paskutinio filosofo (taip Nietzsche'ę pavadino Heideggeris) figūrą: *versus* arba *vs*. Jei vardas iš viso kam nors įpareigoja, tai inicialai VS pavertė Solanas antagoniste, vieniša *versus* pozicija, kuri šiandien išvydo dienos šviesą leidykloje *Verso*[31]. Polinkis į inversijas suteikė jai ypatingo lankstumo galutinių tikslų atžvilgiu. Daiktai jos noru galėjo laisvai virsti tolimais savo atitikmenimis. Toks virsmas leido jai šauti į Andy Warholą, nors iš tiesų *Chelsea* viešbutyje ji ketino nušauti savo leidėją Maurice'ą Girodias. Abu šie taikiniai, pakaitalai kažko kito, buvo atsakingi už tai, kad jos rašymas buvo atmestas.

1968 metų birželio 3 dieną Solanas tris kartus šovė į Andy Warholą iš 32 kalibro automatinio šautuvo. Ji užtiko jį kalbantis telefonu. Jam buvo pripažinta klinikinė mirtis. Po penkias valandas trukusios operacijos garsusis baltasis zombis atsigavo. Pasidavusi policijai Solanas teigė, kad Warholas per daug kontroliavo jos gyvenimą. Jis prižadėjo pastatyti jos pjesę, bet netrukus

pametė pjesės rankraštį ir „atsisakė skirti man dėmesį". (Andy patiko pjesės pavadinimas *Gilyn į subinę* (*Up Your Ass*), tačiau jis įtarė, kad Valerie gali būti jį išprovokuoti siekianti policininkė). Fabriko durys jai buvo uždarytos. Netgi kai įtarimai nepasitvirtino, jis delsė, nenorėdamas duoti jai leidimo čia lankytis. Galų gale numetė jai vaidmenį savo filme *Aš, vyras* (*I, a Man*).[32] Vaidindama lesbietę Solanas suteikė filmui įkarščio, tačiau Warholas ir toliau nebuvo linkęs su ja bendradarbiauti. Ką gi, tai dar pusė bėdos, bet kaip suprasti, kad jis pametė jos rankraštį? 1967 metų gegužę Warholas teigia pametęs rankraštį, pasak jo, jis apsikrovęs neprašytais tekstais, jis gaunąs tonas rankraščių ir negalįs jų visų sužiūrėti. Tais laikais dar nebuvo Kinko, personalinių kompiuterių ir panašių dalykų. Warholas paprasčiausiai išmetė jos rankraštį į šiukšlių dėžę, manė ji, arba – inversija – jis jį pasisavino, pavogė tiesiai jai iš panosės. Prasideda nesiliaujantys Valerie skambučiai. Tai, kad ji žino jo namų telefono numerį, Warholui kelia nerimą. Jos grasinimai iš pat pradžių buvo ir liko telefoniniai. Ji skambino jam ir po to, kai jis jau atsigavo, grasindama, spausdama, reikalaudama. Ji užtiko jį kalbantis telefonu, t.y. jam esant čia ir tuo pat metu kažkur kitur, besikreipiantį ne į ją, bet į kažką, čia nesantį. Solanas tai pasirodė nepakenčiama. Telefonas su susisukusia bambagysle nukreipiamas prieš ją. Warholo buvimas „kažkur kitur" ją įsiutino. Ji stojo į žūtbūtinę, beveik hegeliško masto kovą už pripažinimą su vaiduokliu. Vaiduokliu, vadovaujančiu visam alternatyviajam atstumtųjų,

29 Žr. Peter Moritz Pickshaus, „Bibliographie zu Valerie Solanas", nepublikuotą jo disertacijos *Androphobe Gewalt: Beitrag zur historischen Psychologie* (Berlin: Freie Universität Berlin, 1994) dalį. Čia rašoma apie androfobiją, smurto istoriją ir Valerie.

30 Apie sąsajas tarp kai kurių iš šių vardų ir įvykių žr. Melissa D. Deem, *op. cit.*

31 Avital Ronel tekstas rašytas 2004 metų *Vyrų pjaustymo draugijos manifesto* leidimui Verso leidykloje. (vert. past.)

32 Ji taip pat pasirodė Andy Warholo ir Paulo Morissey filme *Bike Boy* (1967). Warholas grįžo prie jos filme *Women in Revolt* (1971), kur vaizduojamos trys feministės (jas vaidina transvestitai), kurios įkuria PIG (Politically Involved Girls).

iškrypėlių, seksualinių radikalų pasauliui, iš kurio ji buvo išvaryta. Ji net negalėjo sužinoti slaptažodžio į šį bepročių pasaulį! Nukrypusi per daug, o gal per mažai, ji nebuvo priimta į homoseksualistų tarpą ir suprato netekusi vienintelės ir paskutinės progos kur nors rasti savo vietą. Jis buvo kitoje pusėje. Trakšt... trakšt... trakšt... telefonas, šautuvas, filmas trakši jos galvoje, šūvis... Trakšt... Keista, bet šauti į jį reiškė su juo susisiekti, tapti jo adresate.

Po pasikėsinimo – ji pati save įdavė naujokui kelių policininkui dar tą patį vakarą – pirmieji laikraščių puslapiai skelbė: „Aktorė sulaikyta". Valerie sunerimo. „Iš tikrųjų aš esu rašytoja", pareiškė reporteriams. Ši rašytojos tapatybė yra bene vienintelis „aš esu" pareiškimas, kurį ji pateikė apie save, neskaitant filmo *Aš, vyras* pavadinimo. Kitais atvejais susiduriame tik su daugybe paneigimų, jai būdingiau sakyti „aš nesu lesbietė. Aš neturiu laiko jokiam seksui", jai artimesnė „ne" erdvė, arba, pasak Lacano, *non*, besiribojanti su *nom*. Kaip teisingai pastebi viena jos kritikė, ji buvo neliberali ir nepaklausi, neburžuazinio feminizmo atšvaitas, jei taip galima pasakyti.[33]

Vis dėlto, net kaip susipainiojęs mikronaratyvas ar negatyvi kovotoja, Valerie Solanas sukėlė permainą, kurią itin svarbu suprasti. Kita vertus, taip sakyti gal ir nėra labai tikslu, nes kažin ar verta stengtis suprasti: jokiai hermeneutikai, kad ir kokia politiškai lanksti ji bebūtų, nepavyks užvožti Solanas po saugiu supratimo gaubtu. Galbūt ji dar tikėjo *anthropos* idealu ir buvo apgauta, galbūt ji stojo į kovą su technologijomis, kurios kėlė grėsmę jos rašymui: vieniša karė, kovojanti už rašymą ir pralaiminti, kai jis pameta jos rankraštį ir išplūsta visus jį pasiekusius tekstus; galbūt ji atsidūrė ten, kad pasakytų tai, kas neišsakoma, arba, kalbant ne taip dramatiškai, kad savo sukeltu triukšmu prižadintų iš miego vėlesnį moterų judėjimą ir padrąsintų moterų įgalinimo dialektiką. Kai kurie pažįstami manė ją esant vienu metu beprote ir pranaše, partizane ir iškankinta lesbiete, atstumta Warholo

draugijos, kuris pirmenybę akivaizdžiai teikė mažiau į biologiją įsišaknijusio moteriškumo pavyzdžiams. B. Ruby Rich nuomone, ji buvo feminizmo Joana Arkietė.[34] Tačiau La Pucellės pusėje buvo Dievas. Vieniša ir neraštinga, ji atsiliepė į aukštesnįjį pašaukimą. La Solanas, kita vertus, – nors jos ryžtas, kaip aš suprantu, buvo nepajudinamas, – neturėjo jokio transcendentinio tarpininko, kuris būtų ją įtikinęs ir užtikrinęs, kad ji pakluso teisingam balsui. Vienu metu ji galėjo būti nustumta į laidojimo rūsį kaip Antigonė, virpanti iš pykčio ir susitapatinusi su tuo, kaip moterį apibrėžė Hegelis: ji yra vidinis bendruomenės priešas. Daug visko pasakyta apie Hegelio teiginį, kad moteris yra amžina bendruomenės ironija, tačiau jis jai suteikia ir dar aukštesnį – vidinio priešiškumo – statusą, tokiu būdu išstatydamas ją, atvirame patriarchato beprotnamyje vaikščiojančią pabėgėlę, nuolatinei filosofinei priežiūrai ir paversdamas jos egzistenciją itin nesaugia.[35] Šiaip ar taip, Valerie reiškia moters kaip absoliutaus priešo pasirodymą (anksčiau ar vėliau taip nutinka kiekvienoje episteminėje revoliucijoje su heliotropu vyru centre). Moteris staiga ima ir pasirodo kaip vyrų, bendruomenės, nusistovėjusios vertybių sistemos, Didžiojo Meno priešė. Kaip ir kiekvienas metafizinis priešas, moteris renkasi pilną ironijos ir nematomų destrukcijos linijų egzistenciją, kuri priverstų atsitraukti priešininkus. Ji įtraukia nagus, pasitelkia klastą, prisidengia šydais, apsimeta silpna, persimaino, žodžiu, ji apsimetinėja.

Tuo tarpu Valerie Solanas pasirodė atvirai šaudydama ir, apsiginklavusi šautuvu bei spausdinimo mašinėle, prasiveržė pro glaudų priešo pozicijų

33 Dana Heller, *op. cit.*

34 B. Ruby Rich, „Manifesto Destiny: Drawing a Bead on Valerie Solanas“, in *Voice Literary Supplement*, 119, October 12, 1993, p. 16-17.

35 Provokuojantis požiūris į Hegelio taikinio zoną pateikiamas Gil Anidjar, *The Jew, the Arab: A History of the Enemy*, Stanford: Stanford University Press, 2003, p. 61 ir toliau.

išsidėstymą. Dauguma priešių moterų būna sulaikomos, paženklinamos, uždaromos namų areštui ir, surakintos viena patriarchalinės tvarkos grandine, priverčiamos dirbti, priverčiamos tarnauti Vyrui. Valerie, apimta kažko panašaus į psichotinį protrūkį, akimirksniu išsiveržė, sutraukė grandines ir jos nespėjo užgniaužti. Tačiau akimirksnį trukęs švystelėjimas atvėrė tai, kas jau seniai buvo nuspėta, nesvarbu, ar ji priklausė Ovidijaus merginų gaujai, Heroidėms, ar jos vardas buvo Medūza, Medėja, Antigonė, Lizzie Borden[36], Lorena Bobbitt, Aileen Wournos[37], Christine ir Lea Papin[38], Solanas: siaubinga naikinimo mašina buvo paleista. Viena iš naikinimo formų, kurią Valerie nurodė, yra *nedarbas*. Moterys turėtų prisijungti prie dirbančiųjų, kad žlugdytų sklandžiai veikiančias operacijas, kad išlaisvintų kitus ir dosniai išdalintų pinigus. Telefonų operatorės turėtų neapmokestinti skambučių ir supainioti telefonų kodus; kitos turėtų įdiegti slaptų gedimų ir bendrą sabotažo sistemą, kuri pakirstų esminę daiktų tvarką. Ne staigūs sprogdinimai, bet nepaliaujamas kasimasis po pamatais su virusams būdingu atkaklumu, kuris ilgainiui sugriaus visą namą. Visos šios strategijos taip pat skirtos tik pagreitinti imunodeficito jau paveiktos socialinės ir finansinės sistemos baigtį. Jos tikslas buvo panaikinti pinigus – simbolinius vertybių atitikmenis.

Valerie, ji siekė labiau tiesioginio vertybių supratimo. Ji negalėjo pakęsti abstraktaus kapitalo svyravimo; kompromisiniai pakaitalai jai kėlė baimę. Vyrai sukūrė kapitalo apytaką kaip išnaudotojiškos ekonomikos dalį. Be to, kapitalas atsirado skolinantis galią, skolinant moteris, išradus nuosavybę, spekuliuojant pirminiu deficitu. Pirmiausia, būdama neturtinga, Valerie norėjo būti įvertinta. Warholas *nesumokėjo* pakankamai... savo dėmesio jai. Jai trūko kredito ir pasitikėjimo. Warholas buvo pakaitalas. Kaip žinome, ji pirmiausia persekiojo savo leidėją. Šis taip pat neabejotinai buvo pakaitalas kažko kito ilgoje, sielą išeikvojančių pakaitalų grandinėje. Kažkas buvo *pavogta* iš Valerie Solanas. Būtent tai tapo jos saviraiška

– rankraštis, gyvenimas, šansas, vieta, jos žodis, jos kūno vientisumas (ją tvirkino tėvas), jos garbingumas („Nenuostabu, kad tu lesbietė," – pakurstyta Warholo šaipėsi Viva; „Tu pati šitą atspausdinai? Gal norėtum pas mus dirbti registratore?" – šnypštė Warholas.)[39] Rašyme ir per rašymą Solanas tikėjosi išlyginti rezultatą ir padengti savo nuostolius, atsiimti skolą, pritraukti susidomėjimą, apdrausti ateitį – taip, sutaupyti save, įgyti kreditą, atsidaryti taupomąją sąskaitą, suvesti egzistencinį balansą. Ji norėjo sunaikinti pinigus, bet anuliuotos sistemos vertė turėjo neišvengiamai pašokti, išaugti. Ji manė, kad galės viską pradėti nuo pradžių.

Valerie Solanas kiekvieną kartą pradėdavo nuo pradžių. Ji pradėdavo nuo įžangos, nuo starto linijos. Kalbant apie jos asmenybę, ji buvo, tiesą sakant, drovi. Tam tikra prasme ji norėjo pelningai išmainyti savo vardo vertę; valorizuoti Valerie. Galbūt tai skamba neįtikinamai, bet kai kurie Dasein yra prisirišę prie savo vardų, valdomi anasemiškų, tačiau slaptų balso galių, raginančių palikti savo parašą ant tekstų ir žygių arba tiesiog išraižyti savo vardą ant medžio kamieno. Šiaip ar taip, būtent jinai dažnai sakydavo, kad Andy Warholas neparodė jai pakankamai dėmesio. Ar ne ironiška, kad Warholas tapo dubleriu, dalimi serijinės gretos, vedančios atgal iki pirminio pažeminimo. Ji buvo apleista, išnaudota ir nuolat nepakankamai įvertinta. Warholas buvo paskutinis ilgoje gretoje, taigi, šaudama į jį, Solanas paleido šūvį į visą eilę, pykštelėjo į visus vyro simuliakrus, į visas jo serijas, kurias atstovavo Andy ir už kurias jis krito. Gali būti, jog išsiveržusi iš teksto, kad įtvirtintų savo priešišką laikyseną, Valerie visai neketino stverti už gerklės

36 Lizzie Borden (1860-1927) – buvo apkaltinta savo pamotės ir tėvo nužudymu. (vert. past.)

37 Aileen Wournos (1956-2002) – serijinė vyrų žudikė. (vert. past.)

38 Christine ir Lea Papin – seserys, 1933 metais Prancūzijoje nužudę dvi moteris, pas kurias dirbo tarnaitėmis. (vert. past.)

39 Dana Heller, *op. cit.*

žmogaus, konkretaus asmens. Ji rengė sąmokslą, ketindama sunaikinti simbolinį gnybtą, kuriuo susegti visi engėjiški signifikantai, dangstantys pirminį pažeidimą. Iš visų galimų provokuojančių pasirinkimų Warholas buvo pats ypatingiausias ir tuo pat metu pats bendriausias objektas. Ji užpuolė šmėklą arba viso labo reikšmės slapyvardį, todėl jos kulka nepasiekė tikslo ir nebuvo mirtina. Warholas kalbėjo telefonu, t.y. ta pačia mašina, kuri ignoravo jos skambučius ar bent jau taip juos pakeisdavo, kad ji nesijaustų, jog į ją kreipiamasi. Warholas tuo momentu nebuvo jai tik asmuo ar pašnekovas, jei iš viso kada nors tokiais buvo buvęs. Ji puolė jį, kai jis ėmė dominuoti, kai tapo apibendrinimu, kai išsipūtė į idėją ir sustingo kaip kultūrinė ikona. Jis išplito apimdamas skirtingas morfemas ir reikšmes. Jos sąmonėje jis pavirto vyro apibendrinimu. Nelengva nužudyti apibendrinimą, žanrą, lytį. Galų gale, kaip jau minėta, ji sužeidė du vyrus tą dieną, kaip, beje, ir ieškojo dviejų vyrų – Maurice'o ir Andy. Jos taikiklyje visuomet buvo du vyrai, du tikslai, dviprasmybė. Jei ją kas nors sieja su jos tėvo kūniškais nusikaltimais, tai jos tikslą geriausiai atskleidžia lakaniškas požiūris. Egzistuoja du tėvai: įsivaizduojamas ir tikrasis tėvas – tėvas kaip Didysis Dulkintojas, kaip visišką nusivylimą keliančio Dievo indas. Yra du priešai, todėl ir vyrus ji turėjo padalinti į dvi grupes: taip vadinami tikrieji, neišbaigti moterys-vyrai ir gėjai. (Šis įprotis būdingas ne vien panelei Solanas. Antai Jungtinės Valstijos taip pat linkę padalinti ir sudvigubinti priešo vardą, pastaruoju metu pavyzdžiui, į Osamą bin Ladeną ir Sadamą Huseiną).

Kai manifeste priešas įvardinamas, jis skyla į du: pavyzdžiui, tekste siekiama sugriauti tikėjimą „esminiu Tėvelio ir policininko gerumu" (-). Čia tikslas nėra vien griovimas. Griovimas yra priklausomas nuo sistemos, kurią jis kritikuoja. Jos santykiai su priešu yra kur kas labiau destruktyvūs nei griovimas, nes Solanas aprašyta invazija numato slaptus smūgius, gerai užmaskuotus veiksmus, – invaziją, pagrįstą mikrobiniu šturmu: „PADUGNĖS

veiks slapta, klastingai, iš pasalų (kita vertus, visada bus aišku, kad žmogžudystę įvykdė PADUGNĖS)" (-). Antra vertus, jos puolimo planas iš esmės yra nemodernus: „Jei PADUGNĖS kada nors žygiuos, tai per kvailą, vemti verčiantį Prezidento veidą; jei jos suduos smūgį, tai bus šešių colių ašmens smūgis tamsoje" (-). Solanas negali pakęsti tų prievartos formų, kurios implicitiškai pripažįsta įstatymą arba atrodo nukreiptos įstatymo. Ji siekia žengti anapus įstatymo ir anapus įstatymu pagrįsto valdžios aparato, t.y. į erdvę, kuri visuomet priklausė nusikaltėliams:

> „PADUGNIŲ veikla bus kriminaliniai nusikaltimai, o ne pilietinio nepaklusnumo akcijos, kuomet viešai pažeidžiamas įstatymas ir sėdama į kalėjimą, kad visuomenė atkreiptų dėmesį į neteisybę. Pilietinio nepaklusnumo taktika taikoma su tikslu pakoreguoti konkretų įstatymą ar šiek tiek pakeisti sistemą, tuo pačiu pripažįstant, kad bendrai sistema yra teisinga ir teisėta. PADUGNĖS yra prieš pačią sistemą, prieš patį įstatymų ir valdžios principą. PADUGNĖS ateina sugriauti sistemą, o ne išsikovoti kokias nors teises. PADUGNĖS – visada kietos ir savanaudės – sieks taip pat išvengti persekiojimo ir bausmių." (-)

Pagaliau pažymima tikroji fronto linija: „Taigi, konfliktuojančios pusės yra ne vyrai ir moterys, bet PADUGNĖS" (-). Čia, atrodo, kažkas supainiojama. Galima pagalvoti, kad arba Solanas jau diskursyviai sunaikino vyrų giminę, arba ta slapta zona, į kurią ji nusitaikė, visada buvo sudaryta iš dviejų tipų moterų, besivaržančių tarpusavyje dėl dominavimo. (Valstijos psichiatras nustatė, kad jos atveju svarbesnė buvo motinos funkcija – motinos slopinimo modelis, o ne tėvo įsibrovimas[40]). Pačios moterys, pasak jos, kaltos dėl nesveikų santykių su vyrais. Vyras, tiesą sakant, yra

„romus, paklusnus ir lengvai pasiduoda valdžiai bet kurios moters, norinčios jį valdyti" (-). Pasirodo, karą ji skelbia tokio tipo moterims, kurios išsižada savo sugebėjimo dominuoti – tai „gerutės, pasyvios, susitaikančios, „išsilavinusios", mandagios, užsidariusios, pavergtos, priklausomos, išgąsdintos, nemąstančios, savimi nepasitikinčios, nuolat pritarimo siekiančios Tėvo dukrelės, kurios negali pakęsti nežinomybės, kurios norėtų ir likti beždžionės stadijoje, kurios jaučiasi saugios, tik kuomet šalia stovi Didysis Tėvelis, didelis stiprus vyras, į kurį galima atsiremti, ir riebus, apžėlęs veidas Baltuosiuose rūmuose, kurios bijo pažvelgti realybei į akis ir pripažinti, kas iš tikrųjų yra vyras ir kas iš tikrųjų yra Tėvelis" (-). Ir taip toliau. Čia tampa akivaizdu, kad netgi Valerie Solanas atrodo, jog moteris yra bendruomenės priešas. Siekdama išsivaduoti iš teisinio, spekuliatyvaus, technomokslinio ir triuškinančiai mizoginiško įstatymo, Solanas, kad ir vienam akimirksniui, paverčia moteris mažuma ir atpirkimo ožiu. Tiesa, kalbėti reikėtų tik apie tą moterų *tipą*, prieš kurį ji nusiteikusi. Ji šauna į tą, kuri palaiko maskulinizmo fikcijų kaukes ir apgaulę, tačiau atsisako ontologiškai apibrėžti pačią vyro esmę („kas yra vyras"). Jos nuosprendis moterims logiškai išplaukia iš to, ką jis skelbia. Jei vyrai yra silpnos, pasyvios ir nuolankios būtybės, sunaikintos tvirto bendrininkavimo tarp biologijos ir technologijos – jei jie pasmerkti sužlugti, o jų žaidimas kosminiu mastu atšauktas, – tuomet vienintelė nerimą kelianti trukdžių ir gudrysčių sritis priklauso moteriai arba moterims. Tai jos kelia baimę, tai jos, sistemiškai menkindamos savo pajėgumą, turi galią, paslėptą po daugybe silpnybės formų, jėgą kaip mazochistinį nuolankumą lemčiai. Visos kortos yra jų rankose, tačiau jos žaidžia prieš save. Šis iškrypimas Valerie kelia įsiūtį. Nedaug tėra moterų, kurios būtų „užtikrintos, savimi pasitikinčios, nešvankios, pašėlusios, savanaudiškos, nepriklausomos, išdidžios, ieškančios jaudulio, nesuvaržytos taisyklių, arogantiškos moterys" (-). „PADUGNĖS pernelyg nekantrios, kad lauktų, kol milijonas bukapročių išplautomis smegenimis atsitokės" (-). Pasiekęs

viršūnę lieki vienišu.

Pasiekusi dugną, nuskurdusi ir benamė, Solanas, sakoma, mirė San Franciske. Tai buvo 1988-ieji. Ar ji išsaugojo savo žiaurų, ironišką aštrumą, niekas nežino. Pasak jos motinos, iki pat mirties ji gyveno laimingą, švelnios patirties ir draugystės kupiną gyvenimą.[41] Vienas iš klausimų, kuriuos vis dar kelia Valerie Solanas, bent man taip atrodo, liečia tuos, kurie pasižymi stipriu neteisybės pojūčiu. Jie valkiojasi sustingę, išsekinti, virpantys beveik autistinėje vienatvėje. Jų kalba tebevirpa. Prisimenu smukusį Nietzsche'ę ir kitus „vyrus", „moteris", kas jie bebūtų ar kaip apie save begalvotų. Būna naktų, kai mane užlieja Valerie nuovargis. Girdžiu ją spausdinant mašinėle bute viršum manojo: „Šūdas, kurį šiame pasaulyje turi perbristi, kad išgyventum."

40 Žr. Harron ir Minahan, *op. cit.*, xxvi.

41 Žr. Dana Heller, op. cit. Daugiau apie Solanas motiną Dorothy Moran žr. Rowan Gaither, „Andy Warhol's Feminist Nightmare", in *New York Magazine*, January 14, 1991, p. 35.

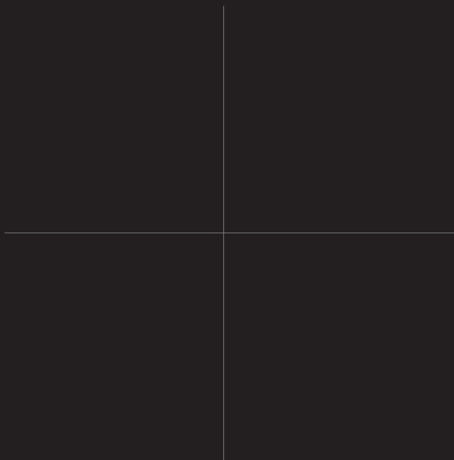
P.S.

Koledže Valerie Solanas specializavosi psichoanalizėje.

VS

VALERIE SOLANAS

vyrų išnaikinimo draugijos manifestas (VSDM)

VS

Atsakingoms, pilietiškoms, nuotykių ieškančioms moterims, kurioms ši visuomenė visais atžvilgiais yra priešiška ir gyvenimas joje geriausiu atveju gali reikšti tik visišką nuobodulį, nelieka nieko kito kaip nuversti vyriausybę, eliminuoti piniginę sistemą, įvesti pilną automatizaciją ir sunaikinti vyrų giminę.

Dabartinės technologijos leidžia daugintis be vyrų (taigi ir be moterų) ir gaminti tik moteris. Reikia nedelsiant taip ir padaryti. Vyro neverta saugoti net dėl abejotinų reprodukcinių tikslų. Vyrai yra biologinis nukrypimas: Y (vyriškasis) genas – tai nepilnas X (moteriškasis) genas, jis turi neužbaigtą chromosomų komplektą. Kitaip tariant, vyras yra nepilna moteris, vaikščiojantis aborto atvejis, kurio vystymasis buvo nutrauktas dar genų stadijoje. Būti vyru reiškia būti nepakankamu, emociškai ribotu; vyriškumas yra stokos sukelta negalia, o vyrai – emociniai luošiai.

Vyras yra visiškas egocentrikas, užspęstas savyje, nesugebantis empatiškai tapatintis su kitais, mylėti, draugauti, jausti prieraišumą ir švelnumą. Jis yra aklinai izoliuotas vienetas, negalintis su niekuo užmegzti ryšio. Jis reaguoja tik instinktais, ne smegenimis; jo protiniai gebėjimai tėra įrankis, skirtas jo reikmių ir potraukių

tenkinimui; jis nesugeba patirti proto aistros, minties sąveikų; jam neprieinama niekas anapus jo paties fizinių pojūčių. Jis yra pusgyvis, nejautrus luitas, nesugebantis suteikti nei priimti malonumo ar laimės; pagaliau, geriausiu atveju jis tėra nekenksmingas ir nuobodus kelmas, nes tik tas, kas geba domėtis kitais, gali būti žavus. Jis įstrigęs tarpinėje zonoje tarp žmogaus ir beždžionės ir jo padėtis kur kas blogesnė nei beždžionės, nes, skirtingai nei beždžionė, jis gali jausti visą aibę neigiamų jausmų – neapykantą, pavydą, panieką, pasipiktinimą, kaltę, gėdą, abejones, be to, jis puikiai suvokia, kas jis yra ir kas nėra.

Nors ir visiškai fizinės prigimties, vyras netinka net veisimosi paslaugoms. Jei vienas kitas ir turi mechaninių įgūdžių, jie vis tiek nesugeba aistringai ir su pasimėgavimu pasikrušti, nes juos nuolat ėda kaltė, gėda, baimė ir netikrumas, jausmai, kurie šaknijasi pačioje vyro prigimtyje ir kuriuos net labai pažangus ugdymas gali tik minimalizuoti; antra, fiziniai jų pojūčiai beveik lygūs nuliui ir, trečia, jie neįsijaučia į savo partnerį, nes pernelyg rūpinasi, kaip jiems patiems sekasi, ar jų pasirodymas vertas aukščiausio balo, ar jie prasiskverbia pakankamai giliai. Vyras jaučiasi pamalonintas, kai jį pavadina gyvuliu; jis yra

mašina, vaikščiojantis stimuliatorius. Sakoma, kad vyrai išnaudoja moteris. Išnaudoja jas kam? Tikrai ne malonumams.

Graužiamas kaltės, gėdos, baimių ir netikrumo ir, jei pasiseka, patirdamas vos juntamą fizinį pasitenkinimą, vyras vis tiek pamišęs dėl dulkinimosi; jis perplauks snarglių upę, bris mylias iki ausų pasinėręs vėmaluose, jei tik žinos, kad ten jo laukia meili vagina. Jis gali dulkinti moterį, kurios nekenčia, raganą išpuvusiais dantimis, ir už tai dar sumokėti. Kodėl? Tikrai ne dėl to, kad sumažintų fizinę įtampą, nes tam užtenka masturbacijos. Ir ne savajam ego patenkinti; nes kam tada dulkinti lavonus ir kūdikius?

Visiškas egocentrikas, nesugebantis užmegzti ryšio, įsijausti ir susitapatinti su kitu, pilnas gausaus, visa persmelkiančio ir išsklidusio seksualumo, vyras yra psichiškai pasyvus. Jis nekenčia savo pasyvumo, todėl projektuoja jį į moteris, save paskelbdamas aktyviu ir čia pat bandydamas tai įrodyti („įrodyti, kad jis tikras Vyras“). Pagrindinis būdas tai įrodyti yra krušimas (Didis Vyras su Dideliu Bybiu Galingai Pisa). Jis stengiasi įrodyti, ko nėra, todėl „įrodinėti“ tenka kaskart iš naujo. Taigi, krušimas išreiškia neįveikiamą, desperatišką siekį

įrodyti, kad vyras nėra pasyvus, kad jis – ne moteris; tačiau vyras yra pasyvus ir nori būti moterimi.

Būdamas nepilna moteris, vyras visą gyvenimą siekia užbaigti save, tapti moterimi. Dėl to jis nuolat ieško moterų, bando su jomis suartėti, susijungti ir gyventi kartu, priskirdamas sau visas moteriškas savybes – emocinį stiprumą ir savarankiškumą, valią, dinamiškumą, ryžtingumą, ramybę, objektyvumą, užsispyrimą, drąsą, sąžiningumą, gyvybingumą, užsidegimą, charakterio gilumą ir t.t., o moterims primesdamas visus vyro bruožus – tuštybę, lengvabūdiškumą, banalumą, silpnumą ir t.t. Vis dėlto reikėtų pasakyti, kad yra viena sritis, kur vyrai aiškiai pranašesni už moteris – tai viešieji ryšiai. (Jiems puikiai pavyko įtikinti milijonus moterų, kad vyrai yra moterys, o moterys – vyrai). Vyrai tvirtina, kad moterims visišką pasitenkinimą gali suteikti motinystė, tuo tarpu seksualumas, jų nuomone, atspindi tai, kas suteiktų pasitenkinimą jiems, jei jie būtų moterys.

Kitaip tariant, moterys nepavydi penio; tai vyrai pavydi vaginos. Susitaikęs su savo pasyvumu, vyras ima suvokti save kaip moterį (vyrai, kaip ir moterys, galvoja, kad vyrai yra moterys, o moterys yra vyrai), tampa transvestitu, nusipjauna penį ir iš karto praranda

norą dulkinti (ar iš viso ką nors daryti). Jis pasiekia nesibaigiantį išsklidusį seksualinį pasitenkinimą vien nuo „buvimo moterimi“. Vyras dulkinasi, kad apsisaugotų nuo geismo būti moterimi. Jis atsakingas už tokius dalykus kaip:

KARAS

Siekdamas kompensuoti tai, kad nėra moteris, vyras paprastai išsitraukia savo Didįjį Šautuvą, tačiau šis būdas turi vieną trūkumą – išsitraukti šautuvą gali labai nedaug kartų; todėl, išsitraukdamas šautuvą, jis užsimoja plačiai ir visam pasauliui įrodo, kad yra „Vyras“. Nesugebėdamas jausti užuojautos, empatijos, solidarumo, jis įrodinėja savo vyriškumą keldamas begalines kančias ir atiminėdamas nesuskaičiuojamą skaičių gyvybių, taip pat ir savo paties – jo gyvenimas bevertis, todėl jam verčiau pasitraukti šlovės spindesyje, nei sunkiai vargti likusius penkiasdešimt metų.

TAKTAS, MANDAGUMAS IR „ORUMAS“

Giliai širdyje kiekvienas vyras žino, kad yra bevertė šūdo krūva. Jį valdo gyvuliški pojūčiai ir šito jis siaubingai gėdijasi; todėl jis vengia atsiskleisti ir slepia nuo kitų

savo fiziškumą, absoliutų egocentrizmą, panieką ir neapykantą, kurią jis jaučia kitiems vyrams, o pats nuo savęs slepia kitų jam jaučiamą panieką ir neapykantą; vyro nervų sistema itin primityvi, mažiausias jausmų ir emocijų pasireiškimas gali lengvai ją sutrikdyti, todėl vyrui toks svarbus „socialinis“ kodas, garantuojantis nepriekaištingai malonų elgesį, netemdomą nė mažiausio jausmo ar nuotaikos šešėlio. Jis vartoja tokias sąvokas kaip „poruotis“, „lytinis suartėjimas“, „palaikyti santykius su“ (sakyti „palaikyti seksualinius santykius“ jam reikštų tuščiažodžiauti), palydėdamas jas manieringu elgesiu; šimpanzės dėvimas kostiumas.

PINIGAI, VEDYBOS IR PROSTITUCIJA, DARBAS IR VISUOMENĖS AUTOMATIZACIJOS STABDYMAS

Pinigai neturi jokio žmogiško pagrindo, kaip ir darbas, trunkantis ilgiau nei dvi ar tris valandas per savaitę. Visa nekūrybiška veikla (t.y. visa tai, kas šiandien dirbama) jau seniai galėjo būti automatizuota; visuomenėje be pinigų visi galėtų turėti ko panorėję. Tačiau egzistuoja ne-žmogiškos, vyriškos priežastys piniginei sistemai funkcionuoti:

1. Vagina. Negalėdamas pakęsti savo nepilnavertės asmenybės, apimtas stipraus nerimo ir gilios vienatvės, likęs su savo vidine tuštuma, desperatiškai bandydamas susijungti su kokia nors moterimi, vildamasis tokiu būdu išbaigti save, mistiškai tikėdamas, kad, prisilietęs aukso, jis ir pats taps auksinis, vyras trokšta nuolat pašonėje turėti moterį. Niekingiausios moters draugija jam svarbesnė už santykius su kitais vyrais, kurie tik nuolat primena jo paties šlykštumą. Tačiau moteris, išskyrus nebent labai jaunas ar labai ligotas, į vyro draugiją galima patraukti tik prievarta arba papirkimu.

2. Suteikia vyrui naudingumo iliuziją ir galimybę pateisinti savo egzistenciją kasant duobes ir čia pat jas užkasinėjant. Laisvalaikis vyrui kelia siaubą, nes be darbo jis neturi daugiau ką veikti, tik kontempliuoti savo groteskišką asmenybę. Vyras turi dirbti, nes nesugeba bendrauti ar mylėti. Moterys trokšta įtraukiančios, emociškai pilnavertės, prasmingos veiklos, bet neturėdamos galimybės ar sugebėjimo ja užsiimti dykinėja ir leidžia laiką kaip nori – miega, eina apsipirkti, žaidžia boulingą arba pulą, lošia kortomis, augina vaikus, skaito, vaikštinėja, svajoja, valgo, masturbuojasi, ryja piliules, eina į kiną, darosi tyrimus, keliauja, augina kates ir šunis, klajoja po paplūdimį, maudosi, žiūri

TV, klausosi muzikos, puošia namus, prižiūri sodą, siuva, eina į naktinius klubus, šoka, vaikšto į svečius, rūpinasi savo psichika (lanko kursus) ir domisi „kultūra“ (paskaitos, vaidinimai, koncertai, „meniniai“ filmai). Todėl, netgi pasiekus visišką ekonominę lyčių lygybę, dauguma moterų vis tiek verčiau rinktųsi gyventi su vyrais ar šlifuoti šaligatvius ir didžiąją laiko dalį skirti sau, nei ilgas valandas dirbti nuobodų, bukinantį, nekūrybišką darbą kažkam kitam, būti mažiau nei gyvuliu, būti mašina, o geriausiu atveju – jei pasiseka gauti „gerą“ darbą – kartu su vyrais vadovauti šūdo industrijai. Todėl ne ekonominė lygybė vyriškoje pinigų-darbo sistemoje, bet visiškas tos sistemos sunaikinimas gali išlaisvinti moteris iš vyrų kontrolės.

3. Galia ir kontrolė. Negalėdamas primesti savo valdžios moteriai asmeniniuose santykiuose, vyras valdo pasitelkdamas pinigus; manipuliuodamas pinigais jis gali kontroliuoti viską.

4. Meilės pakaitalas. Nesugebėdamas dalintis meile ir švelnumu, vyras dalina pinigus. Dėl to jis jaučiasi esąs motiniškas. Motina duoda pieną; jis duoda duoną. Jis yra Duondavys.

5. Suteikia vyrui tikslą. Vyras nesugeba tiesiog džiaugtis akimirka, jam reikia ko nors siekti, o pinigai kaip tik ir yra amžinas ir niekada nepasiekiamas tikslas: Tik pagalvok, ką galėtum nuveikti turėdamas 80 trilijonų dolerių! Investuok juos ir po trijų metų turėsi 300 trilijonų dolerių!!!

6. Suteikia pagrindą svarbiausiai vyriškos kontrolės ir manipuliacijos formai – tėvystei.

TĖVYSTĖ IR PSICHINĖS LIGOS
(BAIMĖ, BAILUMAS, DROVUMAS, NUOLANKUMAS, NETIKRUMAS, PASYVUMAS)

Motina savo vaikams nori visko, kas geriausia jiems; Tėvelis nori tik to, kas geriausia Tėveliui – tai yra šventos ramybės, pataikavimo jo tariamam orumui („pagarba"), teigiamų atsiliepimų (reputacija) ir galimybės kontroliuoti ir valdyti arba, jei tai „apsišvietęs" tėvas, „dalinti patarimus". Be viso to jis seksualiai geidžia savo dukters – jai tuokiantis jis atiduoda jos ranką, visa kita pasilikdamas sau. Siekdamas bet kuria kaina išsaugoti iliuziją, kad jo žodis yra lemiamas, tvirtas ir visuomet teisingas, Tėvelis, skirtingai nei Motina, niekada nenusileidžia savo vaikams. Vaikai, kuriems niekada nebuvo

leista pasiekti savo, susidūrę su pasauliu ima nepasitikėti savimi ir pasyviai taikstosi su *status quo*. Motina myli savo vaikus ir, jei kartais supyksta, tas pyktis greitai užsimiršta, be to, jos pyktis niekada neužstoja meilės ir esminio palankumo. Tėvelis – emocinis ligonis – nemyli savo vaikų; jis gali juos pakęsti, jei jie „geri", t.y. jei jie malonūs, „pagarbūs", klusnūs, pataikaujantys jo valiai, tylūs ir niekada neiššišoka rodydami savo nuotaikas, nes tai labai neigiamai gali paveikti jautrią, vyrišką Tėvelio nervų sistemą, kitaip tariant, jei jie yra nuolankios daržovės. Kai vaikai būna „negeri", jis – modernus, „civilizuotas" tėvas – nerodo pykčio (nors geriau jau senamadiškai šauktų ir rėktų, nes tuomet atrodytų juokingas ir keltų panieką), o greičiau išreiškia nepritarimą, kuris, kitaip nei pyktis, trunka ilgai ir suardo esminį palankumą, sukeldamas vaikui jausmą, kad jis nieko nevertas, ir priversdamas jį visą gyvenimą obsesiškai siekti kitų pritarimo; iš čia kyla baimė savarankiškai mąstyti, nes nekonvencionalios pažiūros ir gyvenimo būdas kitų pritarimo nesulaukia.

Norėdamas sulaukti Tėvelio pritarimo vaikas turi rodyti pagarbą. Tėvelis yra mėšlas, todėl mano, kad pagarbą gali užtikrinti tik pakankamas atstumas, pagal priežodį „kuo geriau pažįsti, tuo mažiau gerbi",

o tai, žinoma, tiesa, jei nesi vertas pagarbos. Visada santūrus ir išlaikantis atstumą, jis atrodo nepažįstamas, paslaptingas ir todėl kelia baimę („pagarbą").

Supratęs, kad emociniams proveržiams nepritariama, vaikas ima bijoti stiprių jausmų, bijoti savo paties pykčio ir neapykantos. Baimė supykti ir nekęsti, nepasitikėjimas savimi susidūrus su pasauliu ir nepasitikėjimas savo gebėjimu tą pasaulį keisti ar nors šiek tiek įtakoti savo paties likimą gimdo kvailą tikėjimą, kad pasaulis ir dauguma žmonių yra geri, o pačios primityviausios ir banaliausios pramogos yra labai smagios ir teikia didelį malonumą.

Berniukus tėvas siekia paversti „Vyrais", tai reiškia kiek įmanoma apsaugoti juos nuo polinkio į pasyvumą, pederastiją ir nuo geismo būti moterimi. Kiekvienas berniukas nori pamėgdžioti mamą, būti ja, susijungti su ja, tačiau Tėvelis tai draudžia; tai jis yra mama; tai jis su ja susijungia. Taigi, kartais tiesiai, kartais užuominomis jis liepia berniukui nebūti mergaite, elgtis kaip „Vyrui". Berniukas, apimtas baimės ir „gerbdamas" tėvą, paklūsta, tapdamas lygiai tokiu pačiu kaip jo Tėvelis, tapdamas pavyzdiniu „Vyru", visos Amerikos idealu – gerų manierų heteroseksualiu bukapročiu.

Mergaites tėvas siekia paversti priklausomomis nuo vyrų, pasyviomis, prijaukintomis, gyvuliškomis, nesaugiomis, todėl nuolat ieškančiomis saugumo ir pritarimo, bailiomis, nuolankiomis, „gerbiančiomis" vyresnybę ir vyrus, užsidariusiomis, abejingomis, pusgyvėmis, lėkštomis, nuobodžiomis, niekuo neišsiskiriančiomis, vienodomis ir visiškai niekingomis. Tėvo Dukrelė – visada baugšti ir įsitempusi, susikausčiusi, neanalitiška ir neobjektyvi – Tėvelį, o paskui ir visus kitus vyrus gali vertinti tik baimės („pagarbos") rėmuose, todėl ji ne tik nemato, kad gražus fasadas slepia tuštumą, bet ir sutinka su vyro nuomone, kad jis yra pranašesnis, kad jis – moteris, o ji pati – žemesnė, t.y. ji – vyras. Pagaliau Tėvelio dėka taip ir yra.

Tėvystė ypač sustiprėjo, kai išplito prabanga (tėvystei tarpti reikia turto). Jungtinėse Valstijose tai prasidėjo trečiajame dešimtmetyje ir sukėlė visuotinį idiotizmą ir moterų nuosmukį. Būtent artimas ryšys, siejantis tėvystę ir turtą, iškėlė „privilegijuotas" viduriniosios klasės merginas, gavusias „išsilavinimą".

Taigi, iš esmės tėvas užkrėtė pasaulį vyriškumu. Atvirkščiai nei Mido, vyro prisilietimas viską paverčia šūdu.

INDIVIDUALYBĖS SLOPINIMAS, GYVULIŠKUMAS (PRIJAUKINIMAS IR MOTINYSTĖ) BEI FUNKCIONALIZMAS

Vyras tėra sąlyginių refleksų pluoštas, jo reakcijos niekada nebūna laisvos ir sąmoningos; jį visiškai determinuoja ankstesnė patirtis ir kūdikystės refleksai. Patys pirmieji jo potyriai yra susiję su motina, todėl jis visą gyvenimą lieka prie jos prisirišęs. Vyras niekada iki galo taip ir nesupranta, kad jis nėra savo motinos dalis, kad jis yra jis, o ji yra ji.

Svarbiausias jo poreikis – kad Mama jį lydėtų, glaustų, saugotų ir juo žavėtųsi (vyrai reikalauja, kad moterys dievintų tai, nuo ko jie patys su siaubu nusigręžia – tai yra juos pačius). Jo prigimtis absoliučiai fiziologinė, todėl, kai nėra įsitraukęs į veiklą kad žūtbūt apsigintų nuo įgimto pasyvumo, jis trokšta leisti laiką tenkindamas esminius gyvuliškus poreikius – valgyti, miegoti, šikti, ilsėtis ir būti glostomam Mamos. Pasyvią, nenuovokią Tėvo Dukrelę, visuomet trokštančią pritarimo, patapšnojimo per skruostą ir pirmo pasitaikiusio asilo pagarbos, nesunku paversti Mama, buka fizinių poreikių tenkintoja, guodžiančia pavargėlius, žadinančia mažytį ego, garbinančia menkystą – karšto vandens buteliu su speneliais.

Labiausiai atsilikusioje visuomenės dalyje – „privilegijuotoje ir apsišvietusioje“ viduriniojoje klasėje, žmonijos paliktose putose, kur aukščiausias viešpats yra Tėvelis, moterys taip nuosekliai verčiamos gyvuliais, kad pačios ima mėgautis gimdymo kančiomis ir dvidešimtojo amžiaus viduryje tyso pačioje pažangiausioje pasaulio valstybėje su jų spenelius žiaumojančiais kūdikiais. Tačiau likti namuose ir mėgautis savo gyvuliškumu, kaip kad pataria „ekspertai“, reikia ne vaikų, o Tėvelio labui; krūtys reikalingos Tėveliui įsikibti; gimdymo skausmai jam kelia įsivaizduojamą džiaugsmą (jis pusiau miręs, todėl jam pažadinti reikalingi itin stiprūs stimulai).

Pažeminti moterį iki gyvulio, Mamos, vyrui būtina ne tik dėl praktinių, bet ir dėl psichologinių priežasčių: vyras viso labo tėra rūšies atstovas, jį visuomet galima pakeisti bet kuriuo kitu vyru. Jam nebūdingas giliai įsišaknijęs individualumas, kuris kyla iš to, kas tave intriguoja, kas įtraukia tave išoriniame pasaulyje, iš santykio su kitais. Visiškai įsitraukę į save ir pajėgūs užmegzti santykį tik su savo kūnais ir fiziniais pojūčiais, vyrai vienas nuo kito skiriasi tik tiek, kad skirtingais būdais bando pasipriešinti savo pasyvumui ir geismui būti moterimi.

Motersindividualumas,kurįjisaštriaijaučia,betniekaip neperpranta, jį gąsdina, kankina ir kelia pavydą. Todėl jis ima jį neigti ir vietoje to kiekvieną žmogų apibrėžia pagal jo ar jos naudą arba atliekamas funkcijas, sau, savaime suprantama, priskirdamas pačias svarbiausias – gydytojo, prezidento, mokslininko; taip jis įgyja jei ne individualumą, tai bent jau identitetą, ir stengiasi įtikinti save ir moteris (ypač gerai jam pavyko įtikinti moteris), kad moterų funkcija yra gimdyti ir auginti vaikus, o taip pat guosti, raminti ir palaikyti vyro ego; ir kad bet kuri moteris gali būti lengvai pakeičiama kita. Iš tikrųjų, moterų funkcija yra bendrauti, mėgautis, mylėti ir būti savimi, nepakartojama ir nepakeičiama; vyro funkcija yra gaminti spermą. Šiandien mes jau turime spermos bankus.

Iš tikrųjų moterų funkcija yra tyrinėti, atrasti, išrasti, spręsti problemas, krėsti pokštus, kurti muziką – su meile. Kitaip tariant, kurti magišką pasaulį.

PRIVATUMO PAŽEIDIMAI

Nors vyras visose gyvenimo sferose reikalauja privatumo ir slaptumo (nes gėdijasi savęs ir beveik visko, ką daro), tačiau pats kitų privatumo negerbia.

Tuščias, nepilnavertis ir nepakankamas, neturėdamas savarankiškos individualybės ir trokšdamas nuolatinės moters draugijos, jis nemato nieko blogo bet kokiomis aplinkybėmis įsibrauti į bet kurios moters, netgi visiškai nepažįstamos, mintis, o atstumtas jaučiasi pasipiktinęs, įsižeidęs ir sumišęs – jis niekaip negali suprasti, kodėl kažkas verčiau renkasi minutėlę vienatvės, o ne pirmo pasitaikiusio mulkio draugiją. Jis trokšta būti moterimi, o vienintelis būdas priartėti prie šios svajonės, tai nuolat suktis jų draugijoje, todėl jis sukūrė „visuomenę“, kurios pagrindas – šeima. Šeimoje, kurią sudaro vyro ir moters pora bei vaikai (reikalingi, kad pateisintų šeimos buvimą), visi gyvena iš esmės lipdami vienas ant kito ir be skrupulų pažeisdami moters teises į privatumą ir normalią psichinę būklę.

IZOLIACIJA, PRIEMIESČIAI IR TRUKDYMAS FORMUOTIS BENDRUOMENEI

Visuomenė, kurioje gyvename, yra ne bendruomenė, o viso labo izoliuotų šeimų rinkinys. Kankinamas desperatiško nerimo, baimindamasis, kad moteris jį paliks, jei tik turės galimybę susidurti su kitais vyrais ar kažkuo, kas nors truputį primena gyvenimą, vyras stengiasi ją izoliuoti nuo kitų vyrų ir nuo to trupučio dar

išlikusios civilizacijos, todėl išsiveža ją į priemiesčius, kur susirinkę gyvena kitos sau pakankamos poros su vaikais. Izoliacija leidžia vyrui pabandyti įgyvendinti savo pretenzijas į individualumą, tampant „atšiauriu individualistu“, atsiskyrėliu, individualumą tapatinančiu su vienatve ir atsisakymu bendrauti.

Tačiau yra ir kita priežastis, skatinanti vyrus izoliuotis: kiekvienas vyras yra sala. Savyje užspęstam, emociškai užsidariusiam ir nesugebančiam bendrauti vyrui civilizacija, žmonės, miestai kelia siaubą, nes reikalauja gebėjimo suprasti ir sutarti su kitais žmonėmis. Taigi, jis sprunka it išgąsdintas triušis, tempdamasis paskui ir savo numylėtą Tėvelio žioplę į tyrus, į priemiesčius arba, kaip hipių atveju, pasitraukia iš visuomenės – ir pasitraukia toli! – į karvių ganyklas, kur gali netrukdomas pistis ir veistis, ir žaisti su savo karoliukais ir fleitomis.

„Hipis“, kurio troškimas būti „Vyru“, „atšiauriu individualistu“, nėra toks stiprus kaip daugumos vyrų ir kurį itin žavi galimybė turėti keletą moterų, maištauja prieš griežtą Duondavio gyvenimą ir vienos moters monotoniją. Jis kuria komuną arba gentį, kurioje gyvenama kartu ir viskuo dalijamasi ir kuri, nepaisant visos bendrystės, o iš dalies ir dėl jos (komuna yra

didelė šeima, todėl moters teisių į privatumą ir normalią psichinę būklę pažeidimai čia taip pat didesni), yra tiek pat nutolusi nuo tikrosios bendruomenės, kaip ir normali „visuomenė".

Tikrąją bendruomenę sudaro asmenybės – ne savo rūšies atstovai ir ne poros, – gerbiančios viena kitos individualumą ir privatumą, bet tuo pat metu intelektualiai ir emociškai bendraujančios tarpusavyje – laisvi santykiai tarp laisvų sielų – ir bendradarbiaujančios, kad pasiektų bendrus tikslus. Tradicionalistai teigia, kad „visuomenės" pagrindas yra šeima; „hipiai" – kad gentis; niekas neteigia, kad asmenybė.

„Hipis" nuolat pliurpia apie individualumą, bet supranta apie tai ne ką daugiau nei bet kuris kitas. Jis trokšta grįžti atgal į Gamtą, atgal į tyrus, atgal pas kailinius gyvūnus, kurių dalimi jis save laiko, pasitraukti iš miesto, kuris yra pati civilizacijos pradžia ir jos pėdsakas, gyventi pirmykštį gyvenimą, užsiimdamas paprastu, neintelektualiu darbu – dirbdamas žemę, pisdamasis ir verdamas karoliukus. Pati komunos idėja pagrįsta grupiniu seksu. Galimybė mėgautis nemokama vagina – pačia svarbiausia gėrybe, kuria dalijamasi ir kurią gali turėti vos paprašęs – kaip tik ir vilioja „hipį" į komuną, tačiau, apakintas godumo,

jis pamiršta visus kitus vyrus, su kuriais jam teks dalintis vaginomis, taip pat pavydą ir savininkiškus jausmus, kuriuos vagina sukelia.

Kiekvienas vyras trokšta visos vaginos sau vienam, todėl vyrai negali susivienyti bendram tikslui. Komunos pasmerktos žlugti: galų gale bet kuris „hipis", apimtas panikos, griebs pirmą jam patikusią kvaišą ir kiek įkabindamas maus į priemiestį. Vyrai nesugeba socialiai progresuoti ir tik mėtosi pirmyn atgal tarp izoliacijos ir grupinio sekso.

PRISITAIKYMAS

Vyras trokšta būti individualybe, tačiau jam kelia siaubą viskas, kas bent kiek išskiria jį iš kitų vyrų tarpo: bet koks skirtingumas iš karto sukelia itin slegiantį įtarimą, kad jis nėra tikras „Vyras", kad jis pernelyg pasyvus ir seksualus. Jei kiti vyrai yra „A", o jis nėra, reiškia jis ne vyras, kitaip tariant – jis pederastas. Taigi, jis siekia įtvirtinti savo „Vyriškumą" prisitaikydamas, būdamas tokiu pačiu kaip ir visi kiti. Kitų ar jo paties skirtingumas jam atrodo grėsmingas; kitokie yra tik pederastai, kurių jis turi bet kuria kaina vengti, taigi, jis siekia, kad visi vyrai būtų vienodi.

Vyras išdrįsta būti kitoks tiek, kiek pripažįsta savo pasyvumą ir troškimą būti moterimi, savo žydrumą. Toliausiai pažengęs vyras yra transvestitas, tačiau jis, nors ir skiriasi nuo daugelio kitų vyrų, yra visiškai toks pats kaip visi kiti transvestitai; kaip ir funkcionalizmo atveju, jis tik įgyja identitetą – tampa moterimi. Jis išsivaduoja nuo visko, kas kankina kitus vyrus, bet individualumo neįgyja. Nebūdamas iki galo tikras, kad yra moteris, nuolat abejodamas, ar jo moteriškumas pakankamas, jis neišvengiamai prisitaiko prie vyrų suformuotų stereotipų ir tampa viso labo išpūstų manierų rinkiniu.

Kad žinotų, jog yra „Vyras“, jis turi prižiūrėti, kad moterys būtų iš tikrųjų moteriškos, kad jos būtų „Vyro“ priešingybė, taigi, elgtųsi kaip pederastai. Ir Tėvo Dukrelė, kurios moteriški instinktai buvo išrauti dar vaikystėje, lengvai ir paklusniai prisiima šį vaidmenį.

VALDŽIA IR VYRIAUSYBĖ

Vyras nesugeba skirti gėrio nuo blogio, jis neturi sąžinės, nes sąžinė kyla iš empatijos... jis nepasitiki savo neegzistuojančiu Aš, jis linkęs nuolat be jokio reikalo konkuruoti ir iš prigimties nesugeba bendra-

darbiauti, todėl jam reikia išorinės valdžios ir kontrolės. Taigi, jis steigia vyriausybę ir valdančiuosius – kunigus, ekspertus, viršininkus, vadovus ir pan. Jis trokšta, kad jį valdytų moteris (Mama), bet nesugeba su tuo susitaikyti (juk pagaliau jis – Vyras); jis trokšta pats užimti moters vaidmenį, užgrobti jos – Valdovės ir Gynėjos – funkcijas, todėl siekia, kad visi valdžios organai priklausytų vyrams. Visuomenei, jei ją sudarytų pilnavertės, mąstančios būtybės, gerai suprantančios viena kitą ir nekonkuruojančios taip beprasmiškai, nereikėtų nei vyriausybės, nei įstatymų, nei vadovų.

FILOSOFIJA, RELIGIJA IR SEKSU PAGRĮSTA MORALĖ

Nesugebėjimas užmegzti ryšių su kitais žmonėmis ir aplinkiniu pasauliu pavertė vyro gyvenimą betiksliu ir beprasmiu (ir privedė prie išvados, kad gyvenimas yra absurdas), todėl jis prasimanė filosofiją ir religiją. Jis tuščias, todėl žvalgosi išorėn, ieškodamas ne tik valdžios ir kontrolės, bet taip pat išganymo ir gyvenimo prasmės. Jis prasimanė Dangų, nes šioje žemėje niekada nebus laimingas.

Nesugebančiam jausti empatijos ir paskendusiam seksualume vyrui „blogis“ reiškia laisvą seksualinį elgesį ir („nevyriškus“) lytinius iškrypimus, keliančius grėsmę „civilizacijai“, nes „civilizacija“ pagrįsta vyro poreikiu priešintis pasyvumui ir absoliučiam seksualumui. Vyrų požiūriu moteris yra blogis, jei jos seksualinis elgesys pernelyg laisvas, t. y. jei ji nėra pederastas ir neiškelia vyro poreikių aukščiau savo pačios.

Religija vyrui ne tik suteikia tikslą (Dangus) ir padeda išlaikyti pririštas moteris, bet ir parūpina ritualus, kuriais galima bandyti išpirkti kaltę ir gėdą, jaučiamą dėl nesugebėjimo pakankamai pasipriešinti seksualiniams impulsams; tiksliau, kaltę ir gėdą, kuriuos jis jaučia dėl to, kad yra vyras.

Dauguma vyrų kaip paskutiniai bailiai savo įgimtas silpnybes primeta moterims, pavadindami jas moteriškomis silpnybėmis ir tikėdami, kad patys pasižymi teigiamais moteriškais bruožais; dauguma filosofų turi drąsos pripažinti, kad vyrams būdingi žmogiškieji trūkumai, tačiau neišdrįsta pripažinti, kad jie būdingi tik vyrams. Todėl vyro būklę jie įvardija Žmogaus Būtimi, o savo siaubą keliančią tuštumą laiko filosofine dilema, išpūstai vadindami ją „Identiteto Problema“ ir, siekdami

sureikšminti savąjį gyvuliškumą, nuolat pompastiškai pliurpia apie „Asmens Krizę“, „Būties Esmę“, „už Esmę pirmesnę Egzistenciją“, „Egzistencines Būties Formas“ ir t.t., ir t.t.

Moteriai jos tapatybė ir individualumas yra savaime suprantami, be to, ji instinktyviai žino, kad vienintelis blogis yra kitiems keliamas skausmas, o gyvenimo prasmė yra meilė.

PRIETARAI (RASINIAI, ETNINIAI, RELIGINIAI IR KT.)

Vyras ieško atpirkimo ožių, kuriuos galėtų apkaltinti dėl savo nesėkmių ir silpnybių ir ant kurių galėtų išlieti visą pagiežą, kad nėra moteris. Be to, kitų diskriminavimas atneša praktinės naudos, nes esantiems viršuje žymiai padidėja prieinamų vaginų skaičius.

KONKURENCIJA, PRESTIŽAS, STATUSAS, FORMALUS ŠVIETIMAS, TAMSUMAS IR SOCIALINĖS BEI EKONOMINĖS KLASĖS

Vyras neturi vidinės vertės, tačiau obsesiškai trokšta žavėti moteris, todėl kuria itin dirbtinę visuomenę, įgalinančią jį per pinigus, prestižą, „aukštuomenę“,

laipsnius, užimamas pareigas ir išsilavinimą įgyti bent jau vertės iliuziją ir išstumti, pažeminant profesiniu, socialiniu, ekonominiu ir edukaciniu požiūriu, kiek galima daugiau kitų vyrų.

„Aukštojo“ mokslo tikslas yra ne teikti išsilavinimą, bet atriboti kuo daugiau žmonių nuo galimybės užimti aukštas profesines pareigas.

Nors vyras – visiškai fiziologinės prigimties ir neįgalus užmegzti dvasinio ryšio – sugeba suprasti ir panaudoti žinias ir idėjas, jis negali suvokti jų emociškai, rasti asmeninio santykio: žinias ir idėjas jis vertina ne dėl jų pačių, o kaip priemones kokiam nors tikslui pasiekti, todėl jam nereikia dvasinės bendrystės ir jis nesuinteresuotas kitų intelektualinės potencijos lavinimu. Atvirkščiai, vyras veikiau asmeniškai suinteresuotas kitų tamsumu: viena vertus, menkas apsišvietusiųjų skaičius keliems išsilavinusiems suteikia nemažą pranašumą, antra, jis žino, kad apsišvietusių ir savo padėtį suvokusių moterų dauguma jam reikštų pražūtį. Sveika, išdidi moteris nori bendrauti su sau lygiais, kuriuos galėtų gerbti ir žavėtis; vyras ir serganti, nesaugi, savimi neužtikrinta moteris-vyras trokšta gyventi tarp menkystų.

Vyrai nepajėgūs įvykdyti tikrą socialinę revoliuciją, nes esantys viršuje nori išlaikyti status quo, o tie, kur apačioje, tetrokšta užkopti į viršų. Vyro „maištas" tėra farsas; šita „visuomenė" sukurta jo paties norams tenkinti. Ir jei jis niekada nejaučia pasitenkinimo, tai todėl, kad nesugeba jausti pasitenkinimo. Pagaliau, iš tikrųjų vyro „maištas" yra maištas prieš tai, kad jis vyras. Vyras pasikeičia tik tuomet, kai jį priverčia keistis technika, kai nebelieka pasirinkimo, kai „visuomenė" pasiekia tašką, kur turi pasikeisti arba mirti. Dabar kaip tik toks taškas pasiektas; jei moterys tuoj pat nepradės veikti, mums visiems ateis galas.

POKALBIO NEBUVIMAS

Vyro – visiškai uždaros būtybės, nesugebančios santykiauti su niekuo anapus savęs – pokalbiai arba sukasi apie jį patį, arba tėra monotoniškas anonimiškas ūžesys, niekuo nesusijęs su jokiomis žmogiškomis vertybėmis. Vyriški „intelektualūs pokalbiai" tėra priverstinės, įtemptos pastangos padaryti įspūdį moterims.

Pasyvi, prisitaikanti ir baimingos pagarbos vyrui pilna Tėvo Dukrelė nuolankiai sutinka būti siaubingai nuobodžių jo tauškalų klausytoja. Jos tai per daug

neapsunkina, nes nuolatinė įtampa ir rūpestis, blaivaus mąstymo stygius, nesaugumas, Tėvelio įdiegtos abejonės savimi ir netikrumas dėl savo jausmų ir pojūčių padarė jos suvokimą itin paviršutinišku ir atėmė galimybę suprasti, kad vyro plepalai tėra plepalai; kaip estetas, „vertinantis“ terliones, kurios vadinamos „Didžiuoju Menu“, ji tiki, kad žavisi tuo, kas iš tiesų jai varo klaikų nuobodulį. Ji ne tik leidžia lietis jo plepalams, bet ir pati mielai įsitraukia į „pokalbį“.

Nuo ankstyvos vaikystės skatinama būti meilia, mandagia, pagarbia ir pataikauti vyro poreikiui slėpti gyvuliškumą, ji arba paslaugiai redukuoja savąjį „pokalbį“ iki lėkštų, tuščių šnekalų, kurie tėra bandymas išvengti bet kokių temų, išskyrus pačias trivialiausias, arba yra „išlavinama“ „intelektualioms“ diskusijoms, t.y. nuasmenintam plepėjimui apie nereikšmingas smulkmenas – Bendrąjį Nacionalinį Produktą, Ekonominę Bendriją arba Rimbaud įtaką simbolistinei tapybai. Pagaliau ji taip įgunda pataikauti, kad tai tampa jos antrąja prigimtimi ir ji toliau pataikauja vyrams netgi atsidūrusi vienų moterų kompanijoje.

Pataikavimas, baimė išreikšti originalią, nestandartinę mintį ir iš šios baimės kylantis egocentrizmas paverčia

pokalbį ribotu ir negyvu. Meilumas, mandagumas, „pagarba", netikrumas ir egocentrizmas užkerta kelią toms savybėms, kurios būtinos tikram pokalbiui: tai įtampa ir sąmojis; tik visiškai savimi pasitikinčios, arogantiškos, laisvos, išdidžios ir genialios moterys yra pajėgios plėtoti gilų, nešvankų, sąmojingą pokalbį.

DRAUGYSTĖS (MEILĖS) NEBUVIMAS

Vyrai niekina save, visus kitus kasdien sutinkamus vyrus ir tuos, kurie jų požiūriu nėra moterys (kaip „užjaučiantys" psichoanalitikai ir „Didieji Menininkai") arba Dievo tarnai, bei visas moteris, kurios juos gerbia ir jiems pataikauja; nesaugios, pataikaujančios ir pritarimo ieškančios moterys-vyrai niekina save ir visas į save panašias; savimi pasitikinčios, savarankiškos, nuotykių ieškančios moterys-moterys niekina mane ir pataikaujančias moteris-vyrus. Trumpai tariant, panieka yra kasdienybė.

Meilė yra ne priklausomybė ar seksas, bet draugystė, todėl nei tarp dviejų vyrų, nei tarp vyro ir moters, nei tarp dviejų moterų, jei jos ar bent viena jų yra kvailas, savimi neužtikrintas, pataikaujantis vyras, meilės būti negali; kaip ir pokalbis, meilė gali egzistuoti tik tarp

dviejų užtikrintų, niekieno nevaržomų, savarankiškų, žavingų moterų-moterų, nes draugystė yra pagrįsta pagarba, o ne panieka.

Tačiau netgi tarp žavingų subrendusių moterų gili draugystė gimsta retai, nes beveik visoms tenka arba prisirišti prie vyrų, kad galėtų išgyventi ekonomine prasme, arba įklimpti skinantis kelią per džiungles ir bandant kaip nors išlaikyti galvas virš amorfiškos masės. Meilė negali gyvuoti visuomenėje, kuri pagrįsta pinigais ir beprasmiu darbu, ji reikalauja visiškos ekonominės ir asmeninės laisvės, laisvo laiko ir galimybės pasinerti į intensyvią emocinę veiklą, iš kurios ir gimsta gili draugystė toms, kurios pasineria kartu ir kurias gali gerbti. Mūsų „visuomenėje“ beveik nėra jokių galimybių įsitraukti į tokią veiklą.

Išgujęs iš šio pasaulio meilę, draugystę ir nutildęs pokalbį, vyras vietoje jų siūlo šiuos apgailėtinus pakaitalus:

„DIDYSIS MENAS“ IR „KULTŪRA“

Dilemą, kad yra ne moteris ir nepajėgia gyventi tikro gyvenimo, vyras „menininkas“ sprendžia kurdamas

dirbtinį pasaulį, kuriame vyras paverčiamas didvyriu, kitaip tariant, jam priskiriamos moters savybės, o moterims duodami labai nedideli, riboti, nuobodūs ir antraeiliai vaidmenys, t.y. jai tenka būti vyru.

Vyriško „meno" tikslas yra ne komunikacija (būdamas vidujai tuščias, jis neturi ką pasakyti kitiems), o savojo gyvuliškumo maskavimas, todėl čia dažnai griebiamasi simbolizmo ir pučiama migla („gelmė"). Didžioji dauguma žmonių, ypač „išsilaviniusiųjų", yra kuklūs, savo paties nuomone nepasitikintys ir gerbiantys autoritetus („Tėvelis žino geriau"), todėl juos lengva apmulkinti įtaigaujant, kad tamsumas, išsisukinėjimas, nesuprantamumas, sukimas ratais, dviprasmybės ir nuobodulys yra gelmės ir talento požymiai.

„Didysis Menas" yra įrodymas, kad vyrai pranašesni už moteris, kad vyrai yra moterys, nes tai, kas vadinama „Didžiuoju Menu", kaip mėgsta pabrėžti feministės, buvo sukurta vyrų. Mes žinome, kad „Didysis Menas" yra didis, nes taip mums sakė autoritetingi vyrai, o argi kas drįstų jiems paprieštarauti? Juk tik pasižymintys nepaprastu, kur kas aukštesniu už mūsų jautrumu tegali suprasti bei įvertinti tą jų taip vertinamą dumblą.

⁝ Žavėjimasis ir aukštinimas yra vienintelė „išsilavinusiųjų“ pramoga; jie priversti susitaikyti su tuo, kad yra pasyvūs ir nieko nesugeba, kad jiems trūksta vaizduotės ir sąmojo; jie priversti priimti tai, kas jiems duodama, nes patys nesugeba pasilinksminti, susikurti nedidelį savo pačių pasaulį ar bent kiek paveikti savąją aplinką; nepajėgūs kurti ir bendrauti, jie tampa žiūrovais. „Kultūros“ vartojimas tampa desperatišku, kraštutiniu bandymu mėgautis, pabėgti nuo pasaulio nykumos ir lėkštos, sterilios egzistencijos siaubo. „Kultūra“ teikia paguodą tiems, kurie nieko nesugeba, ji tampa pasyvios žiūrovo pozicijos pateisinimu; jie gali didžiuotis savo sugebėjimu vertinti „aukštesnius“ dalykus ir įžvelgti brangakmenį ten, kur tėra tik šūdas (jie nori, kad jų mokėjimas žavėtis keltų susižavėjimą kitiems). Nustoję vilties, kad patys kada nors ką nors galės pakeisti, pasmerkę save *status quo*, jie neturi kitos išeities, kaip tik matyti grožį šūde, juolab, kad numano: šūdas bus viskas, ką jie kada nors turės.

⁝ „Meno“ ir „Kultūros“ garbinimas daugelį moterų įtraukia į nuobodžią, pasyvią veiklą, atitraukia nuo kur kas svarbesnių ir didesnį pasitenkinimą teikiančių užsiėmimų, neleidžia ugdyti savo aktyviųjų sugebėjimų. Be to, mums nuolat siūlomi visokie išpūsti traktatai apie nepakartojamą to ar ano grožį. Tokiu būdu „menininkas“ iškeliamas

kaip būtybė, gebanti giliau jausti, suvokti, įžvelgti ir spręsti, o savimi neužtikrintoms moterims pakertamas bet koks tikėjimas savo pačios jausmų, suvokimo, įžvalgų ir sprendimų verte bei teisėtumu.

Vyras pasižymi itin ribotu jausmų spektru, tad jo suvokimas, įžvalgos ir sprendimai taip pat yra labai riboti, todėl jam reikia „menininko“, kuris jį vestų ir pasakytų, kas gi yra gyvenimas. Tačiau vyras, paskendęs savo seksualume, nematantis nieko anapus fizinių pojūčių ribos ir neturintis ką pasakyti, išskyrus tai, kad vyro gyvenimas yra beprasmis ir absurdiškas, negali būti menininku. Kaip jis gali pasakyti, kas yra gyvenimas, jei pats negyvena? „Menininkas vyras“ yra loginis prieštaravimas. Degeneratas gali kurti tik degeneruojantį „meną“. Tikroji menininkė yra kiekviena savimi pasitikinti, sveika moteris, o vienintelis Menas ir Kultūra, kuriama moterų visuomenėje, bus išdidus, keistas, įkvėptas menas, išreikšiantis moterų susižavėjimą viena kita ir viskuo, kas sudaro visatą.

SEKSUALUMAS

Seksas nėra santykių dalis: atvirkščiai, tai vienišas, nekūrybiškas išgyvenimas, grynas laiko švaistymas.

Moteris gali visai nesunkiai – kur kas lengviau, nei ji pati mano – išsivaduoti iš seksualinio geismo ir tapti ramia, blaiviai protaujančia ir laisva ieškoti tikrai vertingų santykių ir veiklos; tačiau vyrai, seksualiai geisdami moterų, jas nuolat dirgina ir jaudina iki geidulingo šėlsmo, įkalindami jas sekso maiše, iš kurio nedaugeliui moterų tepavyko ištrūkti. Ištvirkęs vyras skatina moters geismą; jis negali to nedaryti – jei tik moteris peržengtų savo kūną ir pakiltų virš gyvuliškumo, vyras, kurio ego yra jo pimpalas, išnyktų.

Seksas yra kvailių prieglobstis. Ir kuo kvailesnė moteris, kuo giliau ji įklimpusi vyro „kultūroje“, trumpiau tariant, kuo ji geresnė ir malonesnė, tuo seksualesnė. Pačios geriausios ir mieliausios mūsų „visuomenės“ moterys yra šėlstančios sekso maniakės. Bet, būdamos tokios siaubingai geros, jos, žinoma, nekrinta taip žemai, kad imtų pistis – tai taip žema – jos mylisi, jos atranda kūniškas bendravimo formas ir užmezga juslinius santykius; literatės įsiklauso į Eroso virpesius ir juose užčiuopia Visatos ritmą; religingosios priima Dieviškojo Jausmingumo komuniją; mistikės paklūsta Erotiniam Principui ir susilieja su Kosmosu, o narkomanės užmezga ryšį su savo kūnų erotinėmis ląstelėmis.

⋮ Kita vertus, moterys, mažiausiai įklimpusios į vyro „kultūrą“, ne itin geros ir ne itin malonios, tos nerafinuotos ir paprastos sielos, kurioms pistis tereiškia pistis, kurios pernelyg vaikiškos suaugusiųjų pasauliui su priemiesčiais, nekilnojamuoju turtu, pašluostėmis ir šūdinais vystyklais, per didelės savanaudės, kad prižiūrėtų vaikus ir vyrus, pernelyg necivilizuotos, kad suktų sau galvą dėl to, ką apie jas galvoja kiti, pernelyg arogantiškos, kad gerbtų Tėvelį, „Didžiuosius Mąstytojus“ ar giliąją Protėvių išmintį, kurios tiki savo žemais, gyvuliškais instinktais, kurioms Kultūra reiškia ne daugiau nei viščiukai kieme, kurios labiau už viską mėgsta bastytis, ieškodamos emocinių nuotykių ir įkvėpimo, kurios linkę į bjaurias, piktas, skandalingas „scenas“, nepakenčiamos, įsiutusios kalės, pasiryžusios smogti į dantis, jei kas jas per daug suerzina, kurios galėtų suvaryti peilį vyrui į krūtinę arba ledo kirtiklį į subinę, vos jį pamačiusios, jei tik žinotų, kad pavyks pasprukti, trumpiau tariant, tos, kurios mūsų „kultūros“ standartais vertinant yra PADUGNĖS... tos moterys yra blaivios, mąstančios ir išsaugojusios aseksualumą.

⋮ Nevaržomos padorumo, mielumo, mandagumo, viešosios nuomonės, „dorovės“ ir subingalvių pagarbos, visada ekscentriškos, nešvankios, vulgarios PADUGNĖS

buvo visur... buvo visur ir viską matė – viską iki paskutinės smulkmenos – jos išvaikščiojo visą uosto teritoriją, buvo po kiekvienu doku ir pylimu – falo pylimu, vaginos pylimu... turi būti perbridęs sekso jūras, kad pasiektum antiseksualumą, o PADUGNĖS perėjo viską ir dabar yra pasiruošusios naujam pasirodymui; jos nori išlysti iš po dokų, pajudėti, apsireikšti, išnirti. Tačiau PADUGNĖS dar neįsiviešpatavo; PADUGNĖS vis dar tebetūno šios „visuomenės“ dugne, kuri, jei kas nors nepakeis dabartinio jos kurso ir jei ant jos neužkris bomba, užpis save negyvai.

NUOBODULYS

Gyvenimas visuomenėje, sukurtoje būtybių, kurios, kai nebūna nykios ir depresyvios, būna visiškai nuobodžios, gali būti tik visiškai nuobodus, jei ne depresyvus ir nykus.

SLAPTUMAS, CENZŪRA, INFORMACIJOS IR IDĖJŲ KONTROLĖ BEI DEMASKAVIMAS

Giliai širdyje kiekvienas vyras slapta labiausiai bijo, kad nebūtų atskleista jo tikroji primityvi, gyvuliška, t.y. vyriška, o ne moteriška prigimtis. Taktiškas, manda-

gus elgesys ir „orumas“ padeda išlaikyti paslaptį atskiro asmens lygmenyje, tačiau kad apsaugotų nuo demaskavimo visą vyrų giminę ir išlaikytų dominuojančias pozicijas „visuomenėje“, vyras turi pasitelkti:

1. Cenzūrą. Kad jo gyvuliška prigimtis nebūtų dirginama ir neiškiltų į paviršių, vyras griebiasi cenzūros. Tačiau, reaguodamas refleksais, o ne smegenimis, jis nesugeba aprėpti bendros visumos, o tik paskirus poelgius ir frazes, todėl išcenzūruoja ne tik „pornografiją“, bet visus kūrinius, kuriuose pasitaiko „nešvankių“ žodžių, kad ir kokiame kontekste jie pasirodytų.

2. Visų idėjų ir informacijos, kuri gali išduoti tikrąją vyro prigimtį ar pakenkti dominuojančiai pozicijai „visuomenėje“, kontrolę ir draudimą. Didelė dalis biologinės ir psichologinės informacijos yra draudžiama, nes ji įrodo didžiulį moterų pranašumą prieš vyrus. Taip pat, kol vyrai turės kontrolės galią, nebus išspręsta psichinių ligų problema, nes, pirma, vyrai tuo asmeniškai suinteresuoti – tik paskutinių sveiko proto likučių netekusios moterys gali toleruoti visaapimančią vyro kontrolę ir, antra, vyrai negali pripažinti, kad pagrindinė psichinių ligų priežastis yra tėvystė.

3. Demaskavimą. Didžiausią pasitenkinimą vyrui – jei tarsime, kad nuolat įsitempusiam ir paniurusiam vyrui iš viso kas nors gali teikti pasitenkinimą – kelia kitų demaskavimas. Kas būtent demaskuojama ne taip svarbu; demaskuodamas kitus vyras nukreipia dėmesį nuo savęs. Demaskuoti priešo agentus (komunistus ir socialistus) yra viena mėgstamiausių jo laisvalaikio pramogų, padedančių nukreipti grėsmę ne tik nuo savęs, bet ir nuo savo šalies bei Vakarų pasaulio. Grėsmė yra ne čia, ji Rusijoje.

ĮTARUMAS

Niekada niekam nejaučiantis empatijos, prieraišumo ir pasitikėjimo, visuomet galvojantis tik apie save, vyras nežino, ką reiškia žaisti pagal taisykles; bailus, besilankstantis prieš moteris, kad tik joms įtiktų, nes be jų jis niekas, nuolat susirūpinęs, kad į paviršių neišlystų jo gyvuliškumas ir vyriškumas, todėl nuolat slepiantis savo prigimtį, vyras turi visą laiką meluoti; jis tuščias, todėl nė nežino, ką reiškia žodžiai garbė ir sąžinė. Trumpai tariant, vyras yra klastingas, o cinizmas ir įtarumas vyrų „visuomenėje“ yra laikysenos norma.

BJAURUMAS

Skendintis seksualume, nepatiriantis jokių estetinių ar intelektualinių impulsų, godus ir materialistiškas, vyras ne tik primetė pasauliui savo „Didįjį Meną“, bet ir pripildė savo beformius miestus bjauriais iš vidaus ir iš išorės statiniais, bjauria puošyba, reklaminiais stendais, greitkeliais, automobiliais, šiukšlių konteineriais ir, žinoma, savo paties puvėsiais.

PRIEVARTA IR NEAPYKANTA

Vyro nervus nuolat ėda frustracija, kad jis nėra moteris, kad jis niekada nepatirs tikro pasitenkinimo ir niekas jam nesuteiks malonumo; jį ėda neapykanta – ne racionali neapykanta, nukreipta į tuos, kurie su tavimi blogai elgiasi ar įžeidinėja, bet iracionali, neapibrėžta neapykanta... neapykanta, glūdinti pačiame jo bevertės gyvybės epicentre.

Niekuo nepateisinama prievarta ne tik įrodo tikrąjį „Vyriškumą“ ir padeda išlieti susikaupusią neapykantą, bet taip pat leidžia vyrui patirti šiokį tokį seksualinį susijaudinimą, nes sujaudinti pusiau mirusią jo nuovoką gali tik itin stiprūs impulsai.

LIGA IR MIRTIS

Senėjimo procesų ir mirties priežastis yra ligos, bet visos ligos yra išgydomos; todėl senėjimą galima sustabdyti ir gyventi amžinai. Tiesą sakant, senėjimo ir mirties problemai išspręsti pakaktų vos keleto metų, jei to imtųsi visuotinės, masinės mokslininkų pajėgos. Tačiau vyrų isteblišmentas problemos niekada neišspręs, nes:

1. Dauguma vyrų mokslininkų vengia biologinių tyrimų, baimindamiesi įsitikinti, kad vyrai yra moterys, ir vietoje to verčiau renkasi „vyriškas" karų ir mirties programas.

2. Daugelis pajėgių mokslininkų atsisako mokslininko karjeros išgąsdinti mūsų „aukštosios" edukacinės sistemos griežtumo, nuobodumo, brangumo (pinigų ir laiko požiūriu) ir nesąžiningų privilegijų.

3. Dėl savo aukštų vietų pavydžiai drebantys specialistai skleidžia tokią propagandą, kad abstrakčios mokslinės idėjos būtų suvokiamos tik keliems išrinktiesiems.

4. Pasitikėjimo savimi stygius, kurį lemia tėvo dominavimas, daugeliui talentingų mergaičių atima norą tapti mokslininkėmis.

5. Trūksta automatizacijos. Šiandien jau egzistuoja galybė informacijos, kuri, jei būtų tinkamai surūšiuota ir susieta, padėtų išgydyti vėžį ir keletą kitų ligų, o galbūt atskleistų pačią gyvybės paslaptį. Tačiau kad pavyktų sutvarkyti informacijos masyvą reikia itin greitų kompiuterių. Kol gyvuoja vyrų kontrolės sistema, kompiuterių įvedimas bus atidėtas neribotam laikui, nes vyrai bijo, kad juos gali pakeisti mašinos.

6. Nepasotinama pinigų sistema reikalauja naujų produktų. Daugelį iš tų kelių mokslininkų, kurie dar nėra įtraukti į mirties programas, kausto įsipareigojimai korporacijoms.

7. Vyrams patinka mirtis – ji jaudina juos seksualiai, be to, jie nori mirti, nes jau yra pusiau mirę.

8. Piniginė sistema yra palanki patiems nekūrybiškiausiems mokslininkams. Dauguma mokslininkų ateina iš palyginti pasiturinčių šeimų, kuriose valdo Tėvelis.

⋮ Negalėdamas pasiekti pozityvios laimės būsenos, kuri yra vienintelis galimas egzistencijos pateisinimas, vyras geriausiu atveju gali jaustis patenkintas, atsipalaidavęs ir abejingas, tačiau tai trunka labai trumpai, nes palaipsniui šią būseną pakeičia kita – negatyvi nuobodulio būsena; todėl vyro gyvenimas yra nuolatinė kančia, kurią kartas nuo karto palengvina trumpos ramybės valandėlės, patiriamos kokios nors moters dėka. Taigi, vyras pagal apibrėžimą yra siurbėlė, emocinis parazitas, ir neturi jokios moralinės teisės gyventi, nes niekas neturi teisės gyventi kito sąskaita.

⋮ Kaip žmogus turi didesnę teisę gyventi nei šuo, nes yra labiau išsivystęs ir pasiekęs aukštesnį sąmonės lygį, taip ir moterys turi didesnę teisę gyventi nei vyrai. Todėl bet kurio vyro sunaikinimas yra teisingas ir geras poelgis, gailestingumo aktas, be to, itin naudingas moterims.

⋮ Kita vertus, šis moralinis uždavinys ilgainiui virs daugiau teoriniu, turint galvoje, kad vyrai patys save laipsniškai naikina. Be to, kad yra nuolat įsivėlę į nuo seno mėgstamus klasikinius karus ir rasines riaušes, vyrai vis dažniau arba tampa pederastais, arba žudo save narkotikais. Galų gale, nori to moterys ar ne,

visa atsakomybė teks joms vienoms, jau vien dėl to, kad nebus kitos išeities – vyrų nebeliks grynai fiziniu požiūriu.

Ši tendencija stiprėja ir dėl to, kad vis daugiau ir daugiau vyrų ima aiškiau suprasti savo padėtį; jie ima suvokti, kad moterų interesai yra jų interesai, kad jie gali gyventi tik moterų dėka ir kad kuo daugiau drąsos moteris turės gyventi, realizuoti save, būti moterimi, o ne vyru, tuo daugiau galimybių ir jam likti gyvam; jis ima įsisąmoninti, kad daug lengviau ir maloniau gyventi moters dėka, nei bandyti ja tapti, savintis jos bruožus, apdovanoti save jos savybėmis, menkinti moterį ir tvirtinti, kad ji yra vyras. Pederastui, pripažįstančiam savo vyriškumą, t.y. savo pasyvumą ir seksualumą, savo moteriškumą, taip pat patogiausia gyventi tarp išties moteriškų moterų, nes tuomet jam lengviau būti vyru, išlikti moterišku. Jei vyrams užtektų išminties, jie stengtųsi tapti moterimis ir intensyviai įsitrauktų į biologinius tyrimus, kad smegenų ir nervų sistemos operacijų dėka pakeistų savo psichiką ir kūną.

Klausimas, ar išnaudoti moteris reprodukavimui, ar daugintis laboratorijose, taip pat ilgainiui taps teoriniu: kas atsitiks, kai kiekviena moteris, vyresnė nei dvylikos

metų, kiekvieną dieną išgers Tabletę, o atsitiktinumų nebebus? Kiek moterų sąmoningai sutiks pastoti ar, jei pastos atsitiktinai, nėštumo nenutrauks? Ne, Virginia, būti veisline kumele nėra moters svajonė, nepaisant to, kad daugelis surobotėjusių moterų išplautomis smegenimis taip tvirtina. Kai visuomenę sudarys tik visiškai sąmoningos moterys, atsakymas bus – ne. Ar vertėtų tam tikrą procentą vyrų per prievartą atskirti ir laikyti kaip veislines kumeles, kad neišnyktų rūšis? Akivaizdu, kad tai nereikalinga. Problemą galima išspręsti reprodukuojant kūdikius laboratorijose.

Į klausimą, ar verta toliau reprodukuoti vyrus, reikėtų atsakyti, kad, jei vyrai iki šiol tarp mūsų gyvavo kaip liga, dar nereiškia, kad jie ir toliau turi gyvuoti. Kai genetinė kontrolė taps įmanoma – o tai atsitiks netrukus – mes, savaime suprantama, gaminsime pilnavertes, išbaigtas, o ne defektuotas būtybes su fiziniais ir emociniais trūkumais, tokiais kaip vyriškumas. Kaip kad nemoralu būtų sąmoningai dauginti akluosius, taip pat nemoralu dauginti emocinius luošius.

Kam apskritai dauginti, netgi moteris? Kam reikalingos ateities kartos? Kokiam tikslui? Kam daugintis, jei niekas nesens ir nemirs? Kam rūpintis, kas atsitiks, kai būsime

mirusios? Kodėl mums turėtų rūpėti, kad būsimųjų kartų nebebus?

Natūrali įvykių eiga, socialinė evoliucija atves prie visiškos pasaulinės moterų kontrolės, tada bus nutrauktas vyrų dauginimas ir galiausiai moterų dauginimas taip pat bus nutrauktas.

Tačiau Vyrų išnaikinimo draugija, kurią sudaro PADUGNĖS, nekantrauja; PADUGNIŲ neguodžia mintis, kad ateityje pasaulis bus tobulas; PADUGNĖS nori ir pačios atsiplėšti jaudinančio gyvenimo gabalą. Jei didžioji dalis moterų būtų PADUGNĖS ir priklausytų Vyrų išnaikinimo draugijai, jos per keletą savaičių nesunkiai perimtų šalies kontrolę, paprasčiausiai mesdamos darbą ir tokiu būdu paralyžiuodamos valstybę. Yra ir kitų būdų sužlugdyti ekonomiką ir visą kita: pavyzdžiui, ignoruoti piniginę sistemą, nustoti pirkti, imti plėšikauti ir atsisakyti paklusti įstatymams, jeigu nenori paklusti. Nei policijos pajėgos, nei Nacionalinė gvardija, kariuomenė, karinis jūrų laivynas ir jūrų pėstininkai, net susivieniję nenumalšintų sukilimo, jei jame dalyvautų pusė šalies gyventojų, juolab tokių, be kurių jie patys yra visiškai bejėgiai.

Jei visos moterys staiga imtų ir paliktų vyrus, atsisakydamos turėti su jais ką nors bendra, vyriausybė ir krašto ekonomika visiškai žlugtų. Netgi gyvendamos su vyrais, bet įsisąmoninusios savo pranašumą ir galią jiems, moterys per keletą savaičių galėtų viską paimti į savo rankas, o vyrai taptų visiškai joms paklusnūs. Sveikoje visuomenėje vyras turėtų klusniai sekti paskui moterį. Vyras yra romus, paklusnus ir lengvai pasiduoda bet kuriai norinčiai jį valdyti moteriai. Tiesą sakant, vyras desperatiškai trokšta, kad moteris jį valdytų, trokšta Mamos globos, trokšta visiškai atsiduoti jos priežiūrai. Tačiau visuomenė, kurioje gyvename, nėra sveika visuomenė, ir dauguma moterų neturi nė menkiausio supratimo, kokie galėtų būti jų santykiai su vyrais.

Taigi, konfliktuojančios pusės yra ne vyrai ir moterys, bet PADUGNĖS – dominuojančios, užtikrintos, savimi pasitikinčios, nešvankios, pašėlusios, savanaudiškos, nepriklausomos, išdidžios, nuotykių ieškančios, nesuvaržytos taisyklių, arogantiškos moterys, laikančios save pačiomis tinkamiausiomis valdyti pasaulį, jau priėjusios šios „visuomenės“ ribas ir pasiryžusios žengti toliau, nei ta visuomenė kada nors galės pasiūlyti; – ir gerutės, pasyvios, susitaikančios, „išsilavinusios“, mandagios, užsidariusios, pavergtos, priklausomos,

išgąsdintos, nemąstančios, savimi nepasitikinčios, nuolat pritarimo siekiančios Tėvo Dukrelės, kurios negali pakęsti nežinomybės, kurios norėtų ir likti beždžionės stadijoje, kurios jaučiasi saugios tik kuomet šalia stovi Didysis Tėvelis, didelis stiprus vyras, į kurį galima atsiremti, ir riebus, apžėlęs veidas Baltuosiuose rūmuose, kurios bijo pažvelgti realybei į akis ir pripažinti, kas iš tikrųjų yra vyras ir kas iš tikrųjų yra Tėvelis, kurios susiejo savo likimą su kiaule, prisitaikė prie gyvuliškumo, jaučiasi tariamai patenkintos ir nepripažįsta jokio kito „gyvenimo" būdo, kurios sumenkino savo nuomonę, mąstymą, požiūrį iki vyro lygio, kurios gali būti įvertintos tik vyrų „visuomenėje", nes joms trūksta proto, vaizduotės ir sąmojo, kurių svarbiausias darbas, garantuojantis joms vietą po saule, ar greičiau vietą dumble, yra guosti ir atpalaiduoti vyrą, žadinti jo ego ir gimdyti jam vaikus, kurias kitos moterys atmetė kaip netinkamas, kurios savo trūkumus, savo vyriškumą primeta visoms moterims ir laiko moterį menkysta.

Tačiau PADUGNĖS pernelyg nekantrios, kad lauktų, kol milijonas bukapročių išplautomis smegenimis atsitokės. Kodėl gyvenimą mylinčios moterys turėtų ir toliau nuobodžiai pėdinti kartu su vyriškomis nuobodybėmis? Kodėl laisvųjų likimas turėtų būti susipynęs su vergių? Kodėl

aktyviosios ir kūrybingosios turėtų būti konsultuojamos pasyviųjų ir nuobodžiųjų apie socialinį draudimą? Kodėl nepriklausomosios turi būti prirakintos prie siuvimo mašinos kaip ir pavaldinės, kurioms reikia Tėvelio, kad turėtų į ką įsikibti? Nedidelė saujelė PADUGNIŲ galėtų perimti šalį per metus, sistemiškai dulkindamos sistemą, naikindamos nuosavybę ir žudydamos.

⋮ PADUGNĖS taps nedarbo ir sumaišties pajėgomis; jos įsidarbins įvairiose vietose ir nedirbs. PADUGNĖS pardavėjos, pavyzdžiui, neims pinigų už prekes; PADUGNĖS telefonistės neapmokestins skambučių; PADUGNĖS įstaigų ir gamyklų darbuotojos ne tik žlugdys bendrą darbą, bet ir slapta gadins įrangą. PADUGNĖS tol nedirbs viename darbe, kol jas atleis, tuomet susiras naują vietą nedirbti.

⋮ PADUGNĖS per prievartą užiminės autobusų vairuotojų, taksistų ir metro bilietų pardavėjų vietas ir pačios vairuos taksi ir autobusus bei dalins keleiviams metro bilietus už dyką.

⋮ PADUGNĖS naikins visus nenaudingus ir kenksmingus objektus, tokius kaip automobiliai, vitrinos, „Didysis Menas“ ir pan.

Pagaliau PADUGNĖS perims eterį – radijo ir televizijos tinklą – ir atleis iš darbo tuos radijo ir TV studijų darbuotojus, kurie priešinsis PADUGNIŲ įsibrovimui.

PADUGNĖS ardys poras – įsiveržę į mišrias (vyro-moters) poras, kur jos bebūtų, jas išskirs.

PADUGNĖS išžudys visus vyrus, kurie nepriklausys Aptarnaujančiam PADUGNIŲ Personalui. Aptarnaujantį Vyrų Personalą sudarys vyrai, kurie uoliai stengsis save sunaikinti, vyrai, kurie darys gera, kad ir kokie būtų jų motyvai, ir tie, kurie atitiks PADUGNIŲ ir Vyrų išnaikinimo draugijos poreikius. Štai kokie vyrai, pavyzdžiui, būtų reikalingi Aptarnaujančiame Personale: vyrai, žudantys kitus vyrus; biologai, dalyvaujantys konstruktyviose, o ne, pavyzdžiui, biologinio karo programose; žurnalistai, rašytojai, redaktoriai, leidėjai ir prodiuseriai, kurie skleistų ir propaguotų PADUGNIŲ tikslus atitinkančias idėjas; pederastai, kurių žėrintis, tviskantis pavyzdys paskatintų kitus vyrus pasekti jų pėdomis, atimti iš savęs vyriškumą ir tapti palyginti nekenksmingais; vyrai, noriai dalijantys kitiems pinigus, daiktus, paslaugas; vyrai, kurie sakytų viską taip, kaip yra iš tikrųjų (kol kas nė vienas nėra to daręs), kurie atskleistų moterims visą tiesą apie save, kurie sugalvotų kvailoms moterims-vyrams teisingus

teiginius, kad šios galėtų juos mėgdžioti, sakydamos, pavyzdžiui, kad pagrindinis moters gyvenimo tikslas turėtų būti sutraiškyti vyrų giminę (čia vyrams turėtų padėti PADUGNIŲ organizuojami Šūdo kursai, kurių metu susirinkę vyrai privalėtų pasisakyti, pradėdami sakiniu: „Esu šūdas, žemas, apgailėtinas šūdas", o po to išvardinti visas priežastis, dėl kurių jis yra tas, kas yra. Už tai jie bus apdovanojami galimybe ištisą valandą praleisti PADUGNIŲ draugijoje. Į kurso užsiėmimus bus kviečiamos ir mandagios, doros moterys-vyrai, kad visam laikui atsikratytų abejonių ir nesusipratimų dėl vyrų giminės); porno knygų, filmų ir pan. autoriai ir platintojai, kurių dėka jau netrukus ekrane bus rodomas tik Čiulpimas ir Pisimas (vyrai, kaip žiurkės, sekančios Žiurkių Gaudytojo dūdelę, seks paskui Vaginą ekrane pasitikti savo likimo, kol juos apsems, užlies ir paskandins jų pačių pasyvus kūniškumas); narkotikų prekeiviai ir propaguotojai, kurie paspartins vyrų išnykimą.

Tapti Aptarnaujančio Personalo nariu yra būtina, bet nepakankama sąlyga, kad patektum į mirties išvengusiųjų sąrašą; neužtenka daryti gera; kad išsaugotum savo bevertę gyvybę, taip pat reikia vengti blogio. Ypač bjaurūs ir kenksmingi yra šie tipai: prievartautojai, politikai ir visi tie, kurie jiems dirba (rinkiminės kampanijos dalyviai,

politinių partijų nariai ir pan.); nevykę dainininkai ir muzikantai; tarybų pirmininkai; Duondaviai; žemvaldžiai; pigių užkandinių ir restoranų su muzikiniais automatais savininkai; „Didieji menininkai"; lupikautojai ir smulkūs spekuliantai; farai; magnatai; mokslininkai, dirbantys mirties ir destrukcijos programose arba privačiose gamybos korporacijose (t.y. beveik visi mokslininkai); apgavikai ir šarlatanai; diskžokėjai; vyrai, kurie leidžia sau užkabinėti nepažįstamas moteris; nekilnojamojo turto agentai; biržos makleriai; vyrai, kurie šneka, nors neturi ką pasakyti; vyrai, be darbo stoviniuojantys gatvėse ir savo buvimu darkantys peizažą; aferistai; sukčiai; šiukšlintojai; plagijatoriai; vyrai, kurie bent kiek kenkia kokiai nors moteriai; visi vyrai, dirbantys reklamos srityje; psichiatrai ir klinikų psichologai; meluojantys rašytojai, žurnalistai, redaktoriai, leidėjai ir pan.; oficialūs ir slapti cenzoriai; visi ginkluotųjų pajėgų nariai, įskaitant šauktinius (įsakymus duoda LBJ (Lyndonas Baines Johnsonas) ir McNamara, bet juos vykdo kariškiai), ir ypač – pilotai (bombas mėto ne LBJ, o pilotai). Jei vyro elgesys patenka į abi – gerą ir blogą – kategorijas, jis bus asmeniškai įvertintas, kad būtų nustatyta, ar visas jo elgesys yra labiau geras, ar blogas.

⋮ Nors atrodo labai patogu įkandin vyrų išnaikinti ir moteris – „Menininkes“, apgavikes ir apsimetėles, tačiau tai nebūtų teisinga, nes dauguma nesuprastų, kad nužudytosios moterys yra vyrai. Visos moterys turi daugiau ar mažiau bjaurių bruožų, bet tik dėl ilgo gyvenimo su vyrais. Sunaikinkit vyrus, ir moterys atsities. Moterys yra pataisomos, vyrai – ne, nors jų elgesį pagerinti galima. Kai PADUGNĖS pasvilins jiems padus, jų elgesys tučtuojau pagerės.

⋮ PADUGNĖS ne tik naikins, gadins, grobs, ardys ir žudys, bet taip pat verbuos naujas nares. Taigi, PADUGNĖS susidės iš šauktinių, Elitinių dalinių – užkietėjusių aktyviscių (naikintojų, ardytojų, grobikių) – ir elitiškiausių narių – žudikių.

⋮ Paprasčiausias pasitraukimas nieko neišspręstų, reikia naikinti, gadinti, žudyti. Dauguma moterų jau dabar yra pasitraukę; jos niekada nebuvo įsitraukusios. Pasitraukimas atiduoda valdžią tam, kuris nesitraukia; pasitraukimas yra būtent tai, ko nori isteblišmento lyderiai; tai naudinga priešams; pasitraukimas nesikasa po sistemos pamatais, o tik dar labiau sustiprina sistemą, kuri pagrįsta atsisakymu dalyvauti, pasyvumu, apatija ir daugybės moterų neįsitraukimu. Pasitraukimas, kita

vertus, yra puiki strategija vyrams, todėl PADUGNĖS jį energingai skatins.

⋮ Užsidaryti, mąstyti apie save ir savyje ieškoti atsakymų nėra sprendimas, kaip kai kas teigia. Laimė yra išoriniame pasaulyje, ji pasiekiama bendraujant su kitais. Reikia ne užsidaryti savyje, bet užmiršti save. Vyras iš savo neišgydomos ydos – egocentrizmo – padarė dorybę; gilinimąsi į save jis vadina Filosofiniu Gėriu, todėl manoma, kad vyras yra gilus.

⋮ Kad pasiektų savo tikslus, PADUGNĖS nepiketuos, nerengs demonstracijų, protesto žygių, neskelbs streikų. Ši taktika tinka mandagioms švelnioms ponioms, kurios atsargiai imasi tik tokių veiksmų, kurie akivaizdžiai neefektyvūs. Be to, tik padorios ir tyros moterys-vyrai, gerai išmokytos prisitaikyti prie savo rūšies ir giminės, veikia kaip minia. PADUGNES sudaro asmenybės; PADUGNĖS nesusilieja į minią. Jei darbui atlikti neužtenka vieno žmogaus, jo imasi tiksliai tiek PADUGNIŲ, kiek reikia. Būdamos kietos ir savanaudės, PADUGNĖS taip pat nesiduos daužomos per galvą policininko lazdomis, palikdamos tai doroms „privilegijuotoms, išsilavinusioms“ viduriniosios klasės ponioms, su visa pagarba jų giliam tikėjimui esminiu

Tėvelio ir policininko gerumu. Jei PADUGNĖS kada nors žygiuos, tai per kvailą, vemti verčiantį Prezidento veidą; jei jos suduos smūgį, tai bus šešių colių ašmens smūgis tamsoje.

PADUGNĖS vykdys kriminalinius nusikaltimus, o ne pilietinio nepaklusnumo akcijas, kur viešai pažeidžiamas įstatymas ir sėdama į kalėjimą, kad visuomenė atkreiptų dėmesį į neteisybę. Pilietinio nepaklusnumo taktika taikoma siekiant pakoreguoti konkretų įstatymą ar šiek tiek pakeisti sistemą, tuo pačiu pripažįstant, kad apskritai sistema yra teisėta ir teisinga. PADUGNĖS yra prieš pačią sistemą, prieš patį įstatymų ir valdžios principą. PADUGNĖS ateina sugriauti sistemą, o ne išsikovoti kokias nors teises. PADUGNĖS – visada kietos ir savanaudės – taip pat stengsis išvengti persekiojimo ir bausmių. PADUGNĖS veiks slapta, klastingai, iš pasalų (kita vertus, visada bus aišku, kad žmogžudystę įvykdė PADUGNĖS).

Žudymai ir griovimai bus vykdomi su aiškia atranka. PADUGNĖS yra prieš beprotiškas riaušes, kur visi susimaišo, neturėdami jokio akivaizdaus tikslo, ir kur šalinininkai ima žudyti vieni kitus. PADUGNĖS niekuomet nekurstys, nerems ir nedalyvaus jokiose riaušėse ar

kitose masinės destrukcijos akcijose. PADUGNĖS šaltai, iš pasalų tykos grobio, o paskui tyliai prisėlins ir nužudys. Naikinamieji PADUGNIŲ veiksmai niekada nebus tokie, kad užblokuotų kelius, reikalingus maisto ir kitų esminių reikmenų gabenimui, užkrėstų vandenį arba atkirstų jo tiekimą, trukdytų susisiekimą greitosios pagalbos automobiliams arba trikdytų ligoninių funkcionavimą.

PADUGNĖS tol naikins, plėš, ardys ir žudys, kol nustos egzistavusi pinigų-darbo sistema ir bus įvesta visiška automatizacija arba kol pakankamas moterų skaičius prisijungs prie PADUGNIŲ Vyrų išnaikinimo draugijos ir šiuos tikslus bus galima pasiekti netaikant prievartos, t.y. kol pakankamas moterų skaičius ims nedirbti arba mes darbą, ims plėšti, paliks vyrus ir atsisakys paklusti visiems įstatymams, kurie netinka išties civilizuotai visuomenei. Žinoma, bus moterų, seniai pasidavusių priešui, prisitaikiusių prie gyvuliškumo ir vyriškumo ir nebegalinčių gyventi be apribojimų ir suvaržymų arba nežinančių ką daryti su laisve: jos ir toliau liks pataikūnės ir mazgotės, taip kaip valstiečiai ryžių laukuose lieka valstiečiais ryžių laukuose keičiantis režimams. Kelios labiau kaprizingos galbūt ims raukytis, purkštauti ir mėtyti ant grindų žaislus ir pašluostes, bet PADUGNĖS jas sutriuškins.

⁝ Visiškai automatizuotą visuomenę galima sukurti paprastai ir greitai, tereikia, kad atsirastų visuotinis poreikis. Tokios visuomenės projektai jau egzistuoja, tad, jei to imtųsi milijonai žmonių, ją sukurti teprireiktų poros savaičių. Net žinodamos, kad pinigų sistema bus panaikinta, visos su didžiausiu džiaugsmu prisidės kuriant automatizuotą visuomenę; tai bus naujos fantastiškos eros pradžia ir darbą lydės šventinė atmosfera.

⁝ Piniginės sistemos panaikinimas ir visiškos automatizacijos įvedimas yra visų kitų PADUGNIŲ reformų pagrindas; be šių esminių permainų niekas pasikeisti negalės; joms įvykus, visa kita atsitiks greitai. Vyriausybė automatiškai žlugs. Pasiekus visišką automatizaciją kiekviena moteris galės tiesiogiai balsuoti dėl bet kokio klausimo, pasitelkusi elektroninę balsavimo mašiną savo namuose. Turint galvoje, kad viskas, kuo užsiima vyriausybė, tėra ekonominių reikalų tvarkymas ir grynai privačios sferos kontrolė, pinigų panaikinimas ir „moralę“ kontroliuoti siekiančių vyrų išžudymas reikš, kad praktiškai neliks klausimų, dėl kurių reikėtų balsuoti.

Kai piniginė sistema bus panaikinta, vyrų žudyti nebereikės; jie neteks vienintelės galios, kurią galėjo primesti psichologiškai nepriklausomoms moterims. Dabar savo valią jie galės primetinėti tik mazgotėms, kurioms tai patinka. Visos kitos moterys tuo tarpu bus užsiėmę, nes prieš įžengiant į Amžinąją Utopiją reikės išspręsti dar keletą problemų – reikės kardinaliai pertvarkyti visą švietimo sistemą, kad milijonai moterų būtų paruoštos aukšto lygio intelektualiniam darbui per keletą mėnesių, kas dabar užima metų metus (tai galima padaryti per labai trumpą laiką, jei tikslas yra šviesti, o ne įamžinti akademinį ir intelektualinį elitą); reikės išspręsti ligų, senatvės ir mirties problemą, visiškai perstatyti miestus ir gyvenamuosius kvartalus. Daugelis moterų dar kurį laiką manys, kad joms patinka vyrai, tačiau įpratusios prie moterų visuomenės ir įsitraukusios į kūrybą, jos galiausiai supras, kokie visiškai nereikalingi ir banalūs yra vyrai.

Keli išlikę vyrai galės baigti savo dieneles vartodami narkotikus, vaikštinėdami persirengę moteriškais drabužiais, pasyviai stebėdami, ką veikia galingos

moterys, ir mėgaudamiesi svetima laime arba veisdamiesi karvių ganyklose su savo pataikūnėmis, pagaliau jie galės nueiti į artimiausią savižudybių centrą, kur bus tyliai, greitai ir be skausmo užmigdyti dujomis.

Prieš įtvirtinant automatizaciją, t.y. prieš pakeičiant vyrus mašinomis, jie turėtų nešti moterims naudą, patarnauti joms, tenkinti menkiausius jų įgeidžius, klausyti kiekvieno jų įsakymo, būti visiškai paklusnūs, gyventi visiškai atsidavę jų valiai. Šiandien situacija yra atvirkščia, nenatūrali ir iškrypusi: vyrai, savo gėdingu buvimu užnuodiję pasaulį, yra garbinami ir prieš juos keliaklupsčiauja daugybė moterų, milijonai moterų pamaldžiai garbina Aukso veršį, šuo vedžioja šeimininką už pasaitėlio. Tačiau protingi vyrai žino, kad

verčiau jau jų šuniškumas būtų atpažintas – tuomet niekas nebekeltų jiems nerealių emocinių reikalavimų ir jie galėtų džiaugsmingai paklusti valdingų moterų komandoms. Protingi vyrai nori būti sutraiškyti, sumindžioti, sumalti į miltus, laikomi šuns vietoje, purve, kad visi pamatytų jų bjaurastį.

Ligoti, neracionalūs vyrai, tie, kurie bando slėpti nuo savęs savo šlykštumą, pamatę atlekiančias PADUGNES su siaubu puls slėptis pas Mamą su Didelėmis Standžiomis Krūtimis, bet Krūtys neapgins jų nuo Vyrų išnaikinimo draugijos; Mama puls slėptis pas Tėvelį, kuris kampe šiks į savo galingas dinamines kelnes. Protingi vyrai tuo tarpu nesipriešins ir nesispardys, nekels bereikalingo triukšmo, o atsiloš, atsipalaiduos ir, mėgaudamiesi reginiu, nuskries savo baigties link.

1967

Elektronikos pagalba jie galės pasirinkti bet kurią moterį ir detaliai stebėti kiekvieną jos judesį. Moterys maloniai sutiks, nes tai jų nė kiek nežeis, be to, tokiu būdu jos parodys ypatingą gailestingumą ir humanišką požiūrį į savo nelaimingus, atsilikusius bičiulius.

valerie solanas

biografija

1936 m. balandžio 9 d. — New Jersey’io valstijoje Ventoro miestelyje, Louiso ir Dorothy Solanas šeimoje gimsta Valerie Jean Solanas. Šeimoje Valerie patiria tėvo seksualinę prievartą.

1940 m. — tėvai išsiskiria, Valerie su motina persikelia į Vašingtoną.

1951 m. — Valerie pastoja. Kūdikis atiduodamas į prieglaudą.

1954 m. — baigia vidurinę mokyklą aukščiausiais pažymiais, pradeda studijuoti psichologiją Marylando universitete. Rašo straipsnius į koledžo laikraštį apie tai, jog moterys gali ir turi daugintis be vyrų pagalbos.

Iki 1966 m. — biografiniai duomenys fragmentiški: studijuoja Minesotos universitete, kurį laiką gyvena Niujorke, vėliau bastosi po visą JAV (elgetauja, dirba prostitute).

1966 m. — apsistoja Greenwich Village miestelyje. Sukuria skandalingąją pjesę *Up Your Ass* (*Gilyn į subinę*).

1967 m.

pasirodo Andy Warholo Fabrike, kur buriasi septintojo dešimtmečio Niujorko menininkų bendruomenė. Atiduoda Warholui savo pjesės *Up Your Ass* rankraštį.
Parašo ir savo lėšomis išleidžia *Society for Cutting Up Men Manifesto* (*Vyrų išnaikinimo draugijos manifestą*).
Gegužės mėnesį, Warholui sugrįžus iš kelionės po Prancūziją ir Angliją, Valerie pareikalauja grąžinti pjesės tekstą, bet Warholas teigia pjesę pametęs.
Suvaidina lesbietę Warholo ir Paulo Morrisey pilnametražio kino juostoje *I, a Man* (*Aš, vyras*).
Sukuria vaidmenį be teksto kitame Warholo filme *Bike boy* (*Dviratininkas*).

1967-1968 m. žiema

duoda interviu Robertui Mamorsteinui (Straipsnis *SCUM Goddess: Winter Memory of Valerie Solanas* (*Vyrų išnaikinimo draugijos dievaitė: žiemos atsiminimai apie Valerie Solanas*)

laikraštyje Village Voice pasirodo tik 1968 m. liepos 13 d., po Valerie šūvio).

1968 m.

paprašo pogrindinio laikraščio *The Realist* leidėjo Paulo Krassnerio pinigų, teigdama, kad nori nušauti savo leidėją Maurice'ą Girodias. Gavus pinigus, už 50 dolerių nusiperka 32 kalibro automatinį pistoletą.

1968 m. birželio 3 d.

9:00 val. Valerie neranda Maurice'o Girodias *Chelsea* viešbutyje.
16:15 val. ateina į Fabriką, susitinka su Warholu. Jam kalbant telefonu triskart šauna į jį. Kiti du šūviai tenka meno kritikui Mario Amayo.
17:00 val. Warholui nustatoma klinikinė mirtis. Po 2 min. atgaivinamas. Operacija trunka 5 valandas, pašalinama blužnis. Jis išgyvena.
20:00 val. Valerie pasiduoda eismo reguliuotojui *Times Square* aikštėje.

1968 m. birželio 13 d. — prasideda Aukščiausiojo teismo procesas.

1968 m. birželio 28 d. — teismas apkaltina Valerie tyčiniu nužudymu, grasinimu smurtu ir neteisėtu ginklo laikymu.

1968 m. rugpjūčio mėn. — Valerie pripažįstama neveiksnia ir išsiunčiama į *Ward Island* ligoninę. Po kelių savaičių leidykla *Olympia Press* pasinaudojusi šurmuliu išspausdina *Vyrų išnaikinimo draugijos manifestą*, papildytą Maurice'o Girodias ir Paulo Krassnerio straipsniais.

1969 m. birželio mėn. — teismas pripažįsta Valerie kalta ir nuteisia trejus metus kalėti už „neapgalvotą grasinimą ketinant pakenkti".

1971 m. rugsėjo mėn. — paleidžiama iš Niujorko valstijos moterų kalėjimo Bedford Hillse.

1973-1975 m. — nuolat guldoma į psichiatrines ligonines.

1977 m. liepos 25 d.

duoda interviu Howardui Smithui (laikraštis *Village Voice*), užsimena apie kuriamą autobiografinę knygą *Bullshit* (*Mėšlas*). Ultra Violet telefonu suranda Valerie Šiaurės Kalifornijos valstijoje. Sužino, kad ji nieko daugiau nebeparašė.

1988 m. balandžio 26 d.

sulaukusi penkiasdešimt dviejų metų, vieniša ir nuskurdusi Valerie Solanas miršta nuo emfizemos ir plaučių uždegimo San Franciske.

1991 m. sausio 14 d.

New York Magazine žurnale pasirodo straipsnis *Andy Warhol's Feminist Nightmare* (*Andy Warholo feministiniai košmarai*). Rowanas Gaitheris ima interviu iš Valerie motinos Dorothy Moran. Ji paneigia gandus apie dukters gyvenimo būdą paskutiniaisiais metais, teigdama, kad visą aštuntą dešimtmetį Valerie ramiai gyveno Niujorke, o vėliau persikėlė į Phoenixą ir San Franciską.

1996 m.

Mary Harron sukuria filmą *I Shot Andy Warhol* (*Aš nušoviau Andy Warholą*). Valerie Solanas vaidmenį atlieka Lili Taylor, Sandanso festivalyje jis pripažįstamas geriausiu moters vaidmeniu.

Išleido:
VŠ **Meno parkas**
Rotušės a. 27, LT – 44279, Kaunas
tel./faks. +370 37 337 167
LDS@kaunas.omnitel.net

Knyga išleista bendradarbiaujant su
leidykla **kitos knygos**,
Vienybės g. 21, LT-51379 Kaunas
info@kitosknygos.com
www.kitosknygos.com

Spausdino:
Spaustuvė **Spindulys**